

Světlo stálice

Himari – Pro Jasru

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
21. února 2012, ročník 4, číslo 1-2

Obsah:

Daruj slovo – Pro Jasru 4
Himari

RPG Aliance a čtyři dny ~~Sodomy~~Pragoffestu 7
Sargold

První SingleQuesty 9
Tindo

Lesy Hrůzovlády a Jezero Prokletí 10
Lucas.Mercer

Světlo stálice 11
Pavettka

Zkouška DrD2 14
Pavettka, Trym

Kůň anebo pes? 16
Teranell

Třetí do party – ChromeSuit 18
Regisek

Dějiny fantasy – pravěk 19
Bre.ber.ka

Relikviář část II. 20
Aramir

Výzva nezainteresovaným 21
Pavettka

LARP Pražská hlídka 22
Pavettka

Jazykový koutek DonaSimona 22
DonSimon

Dravci říše 23
Perilan

Jak jsme se nezbláznili dočista,

aneb kterak si zachovat zdravou míru šílenství

Teranell

Byl pozdní leden, a ne máj, stejně byl večer, lásky čas. Zápisu zval ku škole hlas a v portálu STAG nejel zas. „Tož jak se, sakra, zapsat včul, když na displeju svítí NULL?“

Také vám to něco připomíná? Aby ne. S podobnou situací, tak blízké celé redakci v průběhu minulého měsíce, se jistě potýkalo mnoho z vás. Téma posledního úvodníku tak nabylo dalších, ještě hlubších rozměrů, stejně jako deprese redakčního Šotka, kterého jsme si v tom cirkusu dočista přestali všímat (o krizi identity a existenčních problémech kancelářských krys a skřetů si budete moci počíst v příštích číslech).
A přesto jsme opět tady! Náhradou za vynechaný leden vám přinášíme našlapané dvojčíslo, které považujeme za důstojný vstup do nového roku. Držte DM palce, ať i v následujících měsících pokračuje ve stejném duchu!

Za celou redakci s poděkováním všem věrným i příležitostným čtenářům

Teranell

Redakční tým:

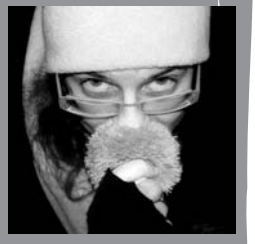

Zrcadlový Šotek

Angeluss

Teranell

Pavettka

Falianne

Enefa

Ilustrace na obálce: Enefa
Autoři textů: Aramir, Bre.ber.ka, DonSimon, Himari, Lucas.Mercer, Pavettka, Perilan, Regisek, Sargold, Teranell, Tindo, Trym
Korektury a editace: Teranell **Sazba a grafická úprava:** Enefa
Ročník čtvrtý, číslo 1-2.
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 21. 2. 2012.

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

Vyhodnocení vánoční soutěže Daruj slovo

Jak jsme slíbili, přinášíme v tomto čísle vyhlášení vánoční soutěže. Redakce DAily Mirroru se shodla, že nejlepšími autory byli:

1. Himari
2. Evangeline
3. Townie

Výhercům gratulujeme. Všichni obdrží mirrorácká prasátka.

Nejlepší dílko si můžete přečíst na následujících řádcích.

Himari – Pro Jasru

Hle, stojím přede dveřmi a tluču

„*Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu.*“ (*Zj 3,20*)

Věnováno Julii a všem, kdo váhají otevřít dveře svého srdce

„A porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.“
„Já bych je venku nenechala,“ prohlásila rozhodně plavovlasá dívenka, „někde bych pro ně místo našla, klidně ve svém pokoji, a Spasitel by se nemusel narodit ve chlévě.“
„On jistě věděl, proč se narodil zrovna tehdy a zrovna tam. Ale i ty pro Něj můžeš něco udělat. Když se měl narodit, neotevřeli Mu, protože v hostinci nebylo místo. Pozvi Ho, aby se narodil znovu ve tvém srdci, a nedovol, aby tam pro hřích, nenávist a závist nebylo místo.“
„Tomu nerozumím, maminko.“
„Já vím. Ale jednou, až budeš starší, to možná pochopíš. Pokus se zapamatovat si to, protože já už tu nebudu, abych ti to připomněla.“
Po dětských tvářičkách začaly stékat slzy. Žena se posadila na posteli, aby svou dcerku objala. „Nebreč, vždyť jsou Vánoce. A pamatuj na to, co jsem ti dnes řekla. Měj srdce otevřené, aby náš pán Ježíš mohl vstoupit. Já se budu vždy dívat, jak se ti daří.“

Muž zlehka zaklepal na dveře, ale příbytek byl ztichlý, vypadal opuštěně. On však věděl, že uvnitř někdo žije, jen je zatím ta dívka příliš malá, aby pochopila, že má dojít otevřít. Nevadilo mu to, nikam nespěchal, mohl počkat, jak dlouho bude potřeba. A tak muž čekal.

***

Moni vystoupila z vlaku a zachumlala se do kabátu. Z temných mraků se začínal sypat sníh, ale jí to starosti nedělalo, neměla před sebou dlouhou cestu. Pohlédla vzhůru, kde se pod vrcholkem jedné z hor choulila skupina stavení, a začala stoupat po úbočí.
Sněžení stále sílilo, ale Moni šla vytrvale kupředu s úsměvem. Mířila k vesnici, kde se narodila a vyrůstala, ale během několika posledních let se sem vracela vždy jen jednou za rok, na Vánoce. Položit v čas výročí mamince na hrob prokřehlou kytičku.
„Podívej, jaké krásné růže jsem pro tebe sehnala,“ zašeptala s pohledem k temnému nebi. Skutečně, rudá kytice, kterou svírala v promrzlé ruce, byla nádherná. Moni se znovu usmála, přičichla si k vonícím květinám a svižně pokračovala v cestě.

Znovu se ozvalo zaklepání, jemné, plaché. Tak tiché, že by ho dívka uvnitř mohla klidně přeslechnout, ale muž věděl, že ho slyšela. Přesto se nic nepohnulo, jediný zvuk nenaznačoval, že by se chystala otevřít. A tak muž čekal trpělivě dál.

Řada stop od nádraží se prodlužovala dále do hor. Sněhové vločky zmítané větrem šlehaly Moni do obličeje. Byla na cestě asi čtvrt hodiny, kolem ní jen sněhové pláně, nikde ani živáčka, a tak začala dívka, jako každý rok, promlouvat do vzduchu.
„Slíbila jsi, že se na mě budeš dívat, mami. Daří se mi dobře, vážně, ve škole a tak.“
To byla pravda, Moni patřila k oblíbeným žákům. Dokázala pobavit i utěšit, vždy se usmívala a její štíhlá postava a dlouhé blond vlasy z ní udělaly hvězdu třídy. Jen jeden ze spolužáků, Chriss, odmítal podlehnout kouzlu její osobnosti a dělal vše pro to, aby Moni ztratila své přátele a postavení ve třídě. Ale i s ním už si dokázala poradit.
Znovu pohlédla na kytici. „Takové se v zimě jen tak neseženou. Ale já jsem je pro tebe natrhala.“ Usmála se, když si představila Chrissův obličej, až zjistí, odkud ty růže

pocházejí. Byl to divný chlapec, s nikým se nebavil a jeho jedinou vášní bylo zahradničení. Dokonce i v zimě dokázal vypěstovat takhle nádherné květiny. Moni musela uznat, i když nerada, že je v tom opravdu dobrý. Ale teď už se nebude moci nikomu chlubit, když jeho zahrádka zeje prázdnotou. Snažil se s ní bojovat, pokusil se jí sebrat její štěstí, ale ona ho převezla.

Muž znovu zaklepal, tentokrát o trochu naléhavěji. V potemnělých oknech se mihl náznak pohybu a on na chvíli zadoufal, že konečně bude vpuštěn, ale mýlil se. Dívka uvnitř se naopak odtáhla od dveří co nejdále, a tak muži nezbývalo, než být trpělivý.

Cesta začala být náročnější, nohy se jí bořily hluboko do čerstvého sněhu, obličej jí bičoval vítr, zima se dobývala pod kabát. Pomalu se stmívalo a někde v údolí se rozezněly první zvony. Před sebou Moni viděla světla vesnice, ale věděla, že ji čeká ještě alespoň dvacet minut chůze. Tahle cesta byl čas, který mohla věnovat vzpomínkám, a náhle se jí v mysli vynořila maminčina slova: „Nedovol, aby v tvém srdci kvůli hříchu, nenávisti a závisti nebylo místo."
Zvedla květiny k očím. Ano, byly nádherné, ale… Bylo správné je utrhnout? Zničila Chrissovu práci, jeho jedinou radost. Může dát mamince na hrob květiny, které nezískala poctivě? Souhlasila by s tím? Na druhou stranu, Chriss s tím začal. Byl to on, kdo jí poprvé podrazil nohy. Ne, udělala jen dobře, když mu to oplatila.
Jak se Moni prodírala sněhem dál, květiny se jí náhle zošklivily. Tu čirou radost z jejich krásy náhle něco zkalilo, pokaždé když na ně pohlédla, představila si Chrissův zničený obličej, ale už z něj neměla radost. Nesnášela ho, to ano, ale dávalo jí to právo mu takhle ublížit? „Zmiz!" vykřikla do sílícího větru. Rudé květy zůstaly ležet uprostřed pláně a sníh je pomalu zasypával.

Náhle se dívka uvnitř znovu pohnula a klepající muž se zaradoval, když se vydala ke dveřím. Doufal, že další zaklepání ji konečně přinutí otevřít, ale ona stále váhala. Slyšel ji přes dveře, cítil její pochyby. Nebyla totiž v příbytku sama, byli tam i další a ti věděli, že až muž vstoupí, oni budou muset prchnout. Proto dívku lákali, přemlouvali, prosili, aby neotevírala. Ale muž byl trpělivý, bude klepat tak dlouho, dokud neotevře.

Vítr sílil čím dál tím víc a Moni se začínala strachovat. Zima jí už pronikla až do morku kostí a světla vesnice se zdála stále stejně daleko, chvílemi je dokonce přes husté sněžení ztrácela z očí. Všechny její myšlenky se upíraly k závětří kostelíku. Cesta se dávno ztratila pod vrstvou sněhu a jedinou orientací byly nejasné obrysy hor. S každým krokem jí vítr vrhal do očí sněhové spršky, nohy jí zapadaly čím dál tím hlouběji. Záchranná světla vesnice se ve vánici mezi tím ztratila docela.
Moni měla pocit, že se vůbec nepohybuje, všude kolem byly jen bílé sněhové vločky hnané větrem. Zavřela oči, protože stejně nebylo nic vidět, a pokračovala dál poslepu. Každý krok byl utrpením, každý další metr se zdál delší než ten předchozí.
Vždy věděla, že hory jsou v zimě nebezpečné, a teď si začínala uvědomovat, že ona bude jejich další oběť. Už jí nezáleželo na tom, kam jde, všechno úsilí věnovala jen tomu, aby v chůzi pokračovala. Věděla, že až se zastaví, víckrát už se nezvedne, skončí v téhle sněhové bouři a teprve až na jaře sníh roztaje, najdou její zmrzlé tělo. S panikou se snažila překonat vítr, rvala se s počasím, ale její boj byl marný. Hrabala kolem sebe promrzlýma rukama, znovu a znovu se stavěla na nohy, když ji náhlý poryv srazil na kolena. Síly jí ale docházely, cítila, že teplo a život z ní pomalu utíká.

Další zaklepání poprvé nebylo jemné, jako by muž náhle spěchal. Všechna trpělivost předchozích let, každé zaklepání, co se kdy ozvalo, vše se náhle spojilo téměř do bušení. Ne snad proto, že by muži došla trpělivost, čekal tolik let, mohl by čekat až do konce věků, ale ten konec se pro dívku uvnitř rychle blížil.

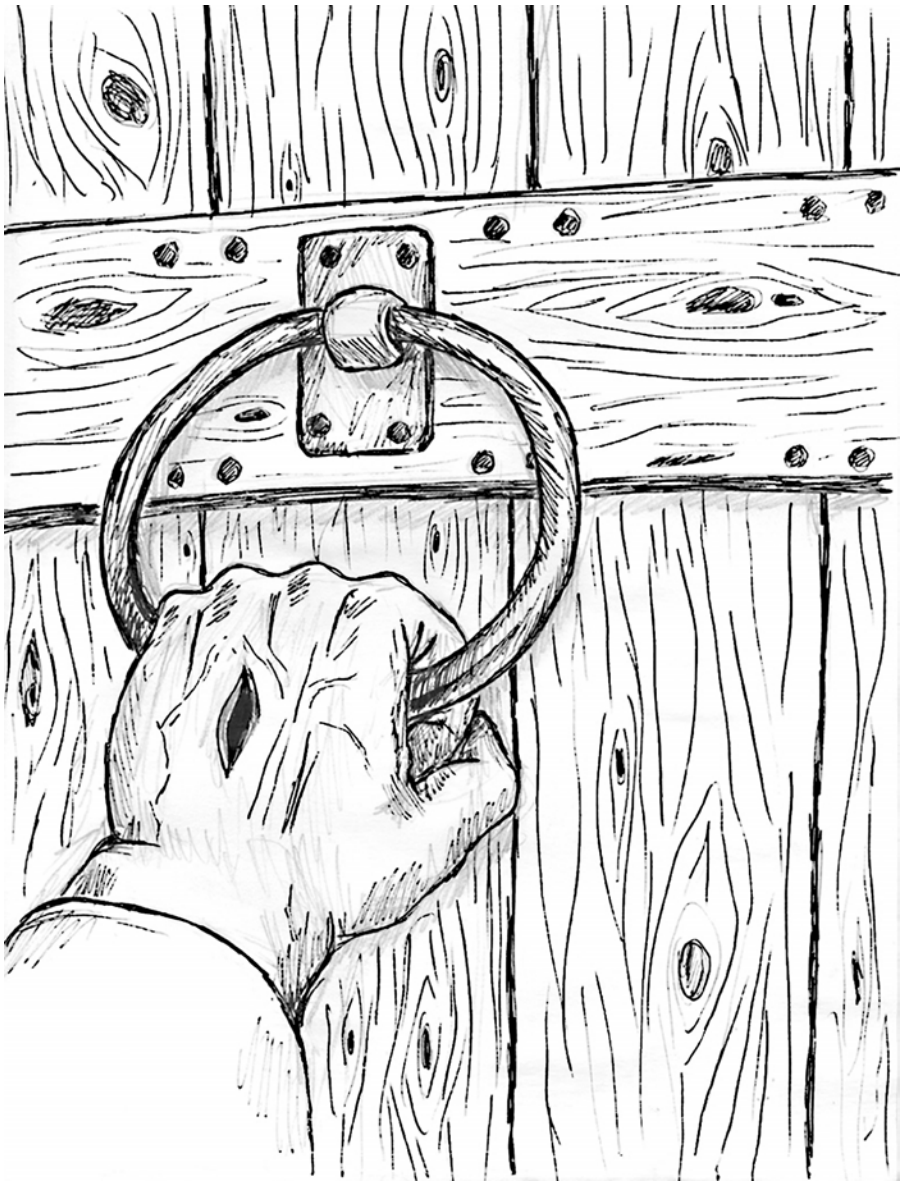
Běloba sněhu se mísila s temnotou zimního večera a všechno se slévalo do jednolitě šedé. Vše bylo tak

jednotvárné, že Moni už ani nevnímala, jestli má oči otevřené nebo zavřené. Proto, když se před ní objevilo světýlko, myslela si nejprve, že sní. Ale světlo zářilo dál, nejasně a blikavě přes padající sníh, ale přesto zářilo. Naděje, že se dostane k lidem, vehnala Moni do zmrzlých svalů novou sílu pokračovat. Nemohla přeci zemřít tak blízko záchrany.
Z posledních sil se probojovala k osamocenému stavení, z jehož oken se linula záře. Ještě poslední krok a konečně se ocitla v závětří, masivní dveře na dosah ruky. Zvedla paži a zabušila. Prsty měla tak zmrzlé, že si je o hrubé dřevo rozedřela, ale jediné, co cítila, byla úleva. Nezemře tady. Dostala se k lidem, za okamžik otevřou a ona bude zachráněna. Znovu v sobě sebrala všechny síly a zaklepala. Její tělo se bouřilo, nedokázalo se dál bránit chladu a únavě, toužilo po odpočinku. Ale Moni to nevzdávala, vždyť záchrana není daleko.
Jenomže ani po dalším zabušení na dveře se zevnitř neozval jediný zvuk, nikdo se nevydal otevřít. Nejsou doma, napadlo dívku. Zapomněli

zhasnout lampu, když odcházeli. Nikdo nepřijde. Jenomže, co když doma jsou? Co když sedí u hřejícího krbu a jsou příliš pohodlní na to, aby se zabývali pocestnými na svém prahu? Síla začala Moni opouštět. V hlavě se jí ozýval maminčin hlas, slyšela, jak na ni volá. A pak zaslechla slova, se kterými se maminka před osmi lety loučila. „Měj srdce otevřené, aby náš pán Ježíš mohl vstoupit."
Znovu byla malým děvčátkem, znovu se zapřísahala, že ona by svatou rodinu nikdy ve svém hostinci neodmítla.
„Ale i ty pro Něj můžeš něco udělat. Pozvi Ho, aby se narodil znovu ve tvém srdci. A nedovol, aby tam pro hřích, nenávist a závist nebylo místo," slyšela opět ta slova a konečně pochopila. Náhle viděla, že celý život zaplňovala své srdce hříchem, zatímco On stál venku a klepal. Teď, na prahu domu, jehož majitelé nemohou, nebo snad nechtějí otevřít, pochopila, jaký to je pocit.
„Přijď do mého srdce, pane. Chci Ti ho otevřít, chci Ti darovat svůj život. Zbav mě prosím závisti, vyžeň z mého srdce hněv," zašeptala slábnoucími rty.

Muž se usmál, když se klika pohnula a dveře se pootevřely. Dívka naposledy zaváhala a pak otevřela dokořán a pozvala muže dovnitř. Skromný příbytek naplnilo světlo a návštěvníci, co v něm přebývali, se dali na ústup. Když vešel On, nebylo tu již místo pro Nenávist, protože On byl Láska.
„Pane,"oslovila ho dívka, „díky, že jsi přišel."
„Byl jsem tu celou dobu, jen jsem čekal, až otevřeš," odvětil muž, ale nebyla to výčitka. Dívka se posadila na zem k jeho nohám, ruce zabořila do jeho roucha a rozplakala se.
„Neplač, dítě," promluvil muž, „hle, jsem tady."
„Proč, pane, jsem tě vpustila až teď, když už je pozdě?"
„Nikdy není příliš pozdě." Moni udiveně vzhlédla. „Vybojovala jsi dnes velký boj. Zatímco tvé tělo soupeřilo s bouří, tvá duše vyhrála nad hříchem."

Dnes byly Vánoce, ale Pierre nešel do vesnice na mši jako obvykle, protože se již třetí den necítil dobře. Zůstal proto v posteli ve své opuštěné salaši, ale teď ho probudilo klepání. Zaposlouchal se, avšak znovu už nic nezaslechl. Byl v pokušení zapomenout na to a spát dál, ale nakonec se přeci jen zvedl a došel ke dveřím. Jakmile otevřel, opřel se do něj vítr a místnost se začala plnit sněhem. To však nebyl ten důvod, proč se mu z hrdla vydral přidušený výkřik. Na prahu, s rukou na klice, ležela drobná dívka. Sníh, který se vytrvale snášel z nebe, pokryl její tělo bílou peřinou, jen modré rty se usmívaly. Odnesl ji dovnitř, ale dívka se nepohnula. „Prober se," prosil, zatímco přikládal do krbu. Položil dívce ruku na hrudník. Podchlazené srdce ještě nevzdalo svůj boj, ale jeho tlukot byl stále slabší.

„Pane," ozvala se nesměle Moni. Nechtěla znát odpověď, ale musela se zeptat. „Moje tělo… Prohrála jsem boj s vánicí, že?"
Muž se usmál a pokrčil rameny.
„A záleží na tom?"
Ne, nezáleží, pomyslela si dívka. Ne teď, když otevřela dveře svého srdce pánu Ježíši. Přijala Boží vůli, obětovala svůj život Bohu. Přijme to, co jí bylo souzeno, s radostí.

RPG Aliance a čtyři dny ~~Sodomy~~PragoFFestu

PragoFFest, každoročně největší pražské setkání příznivců fantasy, sci-fi a přidružených radostí, není třeba představovat. Letos se (stejně jako dva roky předtím) konal od 2. do 5. února v Modré škole na Hájích. Poprvé na ní však vybuchla věc zvaná RPG Aliance. Co je to RPG Aliance? Ještě jste o ní neslyšeli? Nebojte se, v této (ne)reportáži na ni nejednou narazíte.

Kdysi dávno v předaleké galaxii...

Dlouho před Sodomou zvanou PragoFFest se z mlhy vodních dýmek a čajových výparů zrodila RPG Aliance. Netrvalo to sedm dní, ani jinou historicky zajímavou dobu, ale zhruba měsíc, tři dny a pět minut od doby, kdy spatřila světlo světa, po dobu, kdy dostala jméno.

RPG Aliance je volné sdružení nadšenců z různých online komunit (aragorn.cz, dracidoupe.cz, darkage.cz, andor.cz, rpgforum.cz…), kteří i díky předchozím zkušenostem z organizování linií na PragoFFestech přišli na to, že společně se to výrazně lépe táhne. A to nejen na PragoFFestu. Netoužíme nahradit stávající servery, chceme se spíše stát spojovacím můstkem mezi nimi.

Po měsících příprav a prvních nesmělých krůčků RPGA jsme stanuli v mrazivý únorový podvečer před Modrou školou, kde měl přijít žhavý křest ohněm. Pra(vd)oFFest.

FFoTR: The Fellowship of the RPGA

Náš první program ve čtvrtek, relaxační RPG-aučink, se nesl v duchu velmi aktivního odpočinku: vyvěšování šipek, lepení programu, medailonku přednášejících, ubytování ve spacích místnostech a tisíce a jedné maličkosti k tomu. Pěkně jsme si díky tomu ihned po příjezdu odpočali, a proto jsme mohli bezprostředně navázat otevřeným celonočním hraním mnoha různých rolových her, Dračím Doupětem počínaje, 24 hodinovým RPG The Last Human konče. Ve čtvrtek se také rozjela naše herna pod příkladným vedením Snipera, který svým laskavým hlasem pečlivě odstřeloval gobliny v nikdy nekončícím boji o pyramidu surovin a zároveň nezapomínal ani testovat další fázi vývoje své deskové hry Steamferno na nic netušících pokusných králících, chtěl jsem říct, návštěvnících. Hraní RPG i deskovek vydrželo v nezměněném tempu po zbytek akce.

Ve stejně hektickém duchu se nesl celý PragoFFest. Vítanou změnou oproti předchozím letům byla blízkost čajovny a rychlost a ochota její obsluhy. Při vzpomínce na jejich každodenní perníkové či palačinkové potěšení se mi ještě teď sbíhají sliny. Stejně tak rozšíření nabídky buFFetu o guláš, pivo a další drobnosti pomáhalo lépe udržovat v chodu věčně hladovou a žíznivou smečku účastníků conu.

Pořady RPG Aliance, největší linie letošního PragoFFestu, probíhaly ve dvou místnostech, Public a Essence. Témata v Public byla obecněji zaměřená, každý mohl ochutnat kousek z toho nezměrného koláče fantastiky, na němž vyrostla veškerá RPG. Mohli jste se zde setkat s populárními (Steampunk, náboženství) i aktuálními (Kyberterorismus) tématy a také spatřit nový amatérský film ze světa Shadowrunu, který jeden nadšený fanoušek popsal slovy (převzato z domovského webu RPGA): „*Atmosféra promítání si v ničem nezadala s premiérou hollywoodského filmu a všechny hvězdy snímku se také dostavily.*“ V sobotu večer RPGA pořádala velkou fireshow v podání Ohňů Andoru, při níž nikomu nebylo dovoleno umrznout. Účastnila se jí i pravá ruka ďábla (rozuměj, nás hlavních organizátorů),

Chiisai, bez jejíž pomoci bychom se nedohledali a nedohlídali většiny termínů RPG Aliance.

Místnost Essence se zaměřila na témata komunitní i na témata hlouběji se zabývající RPG a vším okolo. V této místnosti jste mohli debatovat o aplikaci teorie Červené královny do oblasti RPG, pohádat se v přednášce o DrD II, pochovat si ohromného brouka při Hamsterově Biologii v DrD nebo vytvořit šílené tažení v nesmyslném, leč funkčním světě na Buriho workshopu Tvoříme si vlastní kampaň. Pořadem s nejnabitější atmosférou však byl lehce erotický steampunkový „Welcome to the 80s…1880s!“ zabývající se naší i světovou steampunkovou komunitou a vším, co s ní souvisí.

Mimo konání RPG Aliance jsem navštívil jen velmi málo jiných linií, proto o nich jen stručně. Tradiční oporou PragoFFestu bývá Movecon, a tak bylo i letos. Velkou devizou této linie jsou kvalitní lektoři, jako například Zdeněk Zlámal a Robert Waschka. Stejně jako na celé akci se však i na Moveconu projevil úbytek nejen návštěvníků, ale i tvůrců pořadů. Mezi těmi operoval jen malý počet lidí a celkově byl jejich program chudší, než co si pamatuji z dřívějších ročníků. Na chodbách bylo poloprázdno, obvyklé davy z let předchozích kamsi zmizely. Je důležité ale poznamenat, že menší počet lidí nesnížil zábavnost PragoFFestu. Úbytek lidí zaznamenala RPG Aliance ve srovnání s předchozími ročníky linií dracidoupe.cz a aragorn.cz jen okrajově, posluchačů na přednáškách sedělo téměř stejně, ale tvůrců programu jsme naopak získali mnohem více (20 přednášejících na 49 pořadů, ve srovnání se 13 přednášejícími na 40 pořadů v loňské linii dracidoupe.cz). Nejnavštěvovanější částí conu byl ale jednoznačně GameFFest, kde byly fronty jak na Lenina v mauzoleu. GameFFest letos nabídl mimo jiné představení nového Playstationu Vita, obvyklá stanoviště tanečních DDR a mnoho karetních her typu Magic The Gathering a další herní zábavu.

A zazvonil konec

Na závěr PragoFFestu jsme si s přeživšími účastníky RPGA (kupodivu se oproti počátečnímu stavu o tři nebo čtyři rozmnožili, nejspíše buněčným dělením) promluvili o tom, co a jak se jim líbilo či nelíbilo na naší linii, na celé akci, a co bychom mohli podnikat dál. Padlo mnoho připomínek, nápadů na zlepšení, avšak na všech bylo znát nadšení a radost z příjemné akce a dobře odvedené práce. Celá debata se nesla v pozitivním duchu a přesně tak se s vámi také rozloučím.

PragoFFest byl přes některé nedostatky vydařenou akcí, troufám si tvrdit, že nejen pro RPGA, ale pro všechny. Zase někdy někde na viděnou! RPG Aliance žije dál…

Sargold,
jedna ze dvou hlav organizátorské bestie RPG Aliance

Další informace na
rpg-aliance.cz
pragoffest.cz

Autoři fotografií:
Jarda Houdek
Jan Kovanič

První SingleQuesty

Nový rok nám na DarkAge přinesl první SingleQuesty. Jak se vám líbí tyto nové příběhy pro jednoho hráče?

Alim_Thor:

„Osobně jsem velice rád, že tu něco takového vzniklo. Přece jen, je to další možnost, kde se můžeme vyřádit, kde můžeme vytvářet něco nového a u čeho popouštíme uzdu své fantazie zase o kousek dál. Sám jsem se do tohoto nového modulu vcelku ponořil. Měl jsem již tu možnost napsat pár lokací do Paulova SingleQuestu jménem Tesák bílého lva. Dále spolupracuju ještě na jiném projektu a sám se zároveň věnuju ve volných chvílích vlastní tvorbě a můžu zatím říct jediné, baví mě to. Je sranda vymýšlet v každé té lokaci, co všechno by asi hráč mohl udělat, a zároveň hledat ten kompromis, aby toho nebylo zbytečně moc a drželo si to nějaký směr kupředu. SingleQuest je zkrátka jednoznačně novou možností, jak využít naši kreativitu, a to je tady na DA jedině dobře."

Silenec:

„Projekt SQ jsem sledoval již od boje o administrátorský post, takže pro mě samozřejmě bylo i zajímavé pozorovat, jakým směrem se bude projekt vyvíjet.
Jelikož jsem po této stránce neměl přespříliš velká očekávání, tak bych řekl, že jsou SQ odpovídající kvalitou i délkou.
Z mého pohledu je trochu ke škodě denní omezení kroků místo týdenní varianty, a také přespřílišné množství lokací, kde je jen jediná volba plýtváním cenných kroků. Taktéž je škoda, že ještě není hotovo větší množství SQ, avšak musím přiznat, že se tomu nedivím, jelikož je tvorba questů a především jejich vkládání do editoru časově náročné.
Doufám, že za nějakých pár měsíců se plně uchytí a většina hráčů s nimi bude spokojená, jak se to původně plánovalo."

Rohi:

„Na SingleQuesty som sa veľmi tešil, preto bolo hlavne obmedzenie na tri kroky trocha sklamaním a určite nielen pre mňa, hoci chápem účel. Dúfam teda, že skutočne pôjde len o dočasné opatrenie, ktoré bude čoskoro zrušené, alebo nahradené niečím rozumnejším.
Čo sa týka SingleQuestov samotných, rozhodne je to spestrenie hry, hoci som sa stretol s nedostatkami, ako nedoriešené bojové situácie, či nelogické skákanie z lokácie na lokáciu. Je jasné, že tento modul má budúcnosť, ale potrebuje ešte vyzrieť, kým sa stane plnohodnotnou súčasťou Dark Age."

Bakendrid:

„SingleQuesty vnímám velmi pozitivně. Je to určitě přínos pro většinu uživatelů zde, zejména pro ty začínající.
Přesto si myslím, že se časem ještě hodně promění.
Nejvíc diskutovanou částí je, podle mého názoru, počet kroků za den. Já to vnímám jako omezující a zbytečnou věc.
Z mého pohledu jsou SingleQuesty něco jako příběhy a každý má své tempo, jak příběhy číst. Spolu s nemožností vrátit se a připomenout si minulé události mě to odrazuje od delších příběhů. Kratší jsem si prošel a byl jsem příjemně překvapen jejich kvalitou.
Takže já si počkám, až budou odstraněny ony „porodní bolesti", a pak se na to vrhnu. :)"

Anastazie:

„Některé SingleQuesty jsou moc krátké na to, abych si je mohla užít, některé zase moc dlouhé a složité na to, aby se mi chtělo si někde ukládat všechny mapy (spíš si je překreslovat, protože uložit to normálně do Wordu ani jinak nejde) a podobné nezbytné propriety. A pak mě docela štve, že mám jen tři tahy na den. To je na zabití. Fakt. Když máte čas, nudíte se u toho, když ne, tři tahy vám odletí do neznáma a vy jste stejně po třech kliknutích na mizině… Takže asi tak.
Konečný verdikt – raději si zahraji normální Q, i když tuto novinku úplně nezahazuji, přeci jen dokončených je zatím jen málo. Možná z velké části proto, že mnoho z nás si nedokáže představit, jak se to vlastně v tom editoru dělá, a já, i když jsem členem jednoho takového týmu, sama nevím, jak se to naprogramuje do výsledné podoby. I když, korektura to až tak vědět nemusí, že?"

Bre.ber.ka:

„Tak tedy na tohle odpovím ráda, protože je už pár dní zkouším hrát a mám je takříkajíc „pod kůží". Právě zkouším druhý SQ. Ten první jsem projela a ani tady si nejsem jistá, jestli jsem neudělala především zásadní chybu…
No, uvidím, nejspíš už brzy :-D Je pravda, že SQ jsem naposledy hrála někdy na střední škole, v době, kdy vlastně nic moc jiného nebylo. Tehdy mi to přišlo fascinující a nechápala jsem, proč nad tím jiní krčí nos. Přestože dnes, po zkušenostech s DrD, Larpy apod., mi SQ připadají náhle tak omezující, musím se přiznat, že mi skýtají jistou dávku relaxace, protože nemusím na nic reagovat a vymýšlet slovní obraty. Stačí se „jen" rozhodnout. A PJové, kteří mě znají, nejspíš i potvrdí, že o jistou svobodu „pohybu" často zápolím, takže je to pro mě tak trochu lekce v… tedy, řekněme verbální úspornosti a vyšší efektivitě hry. Ale obávám se, abych neměla potřebu vykecávat se, jakmile dostanu zase příležitost…
ááá, už to na mě zase jde. A Bizarro už mě taky žene reagovat, takže jdu s průjmem :-))"

Lesy Hrůzovlady a Jezero Prokletí

Osmidílný cyklus Deltora australské spisovatelky Emily Roddaové (pravým jménem Jennifer Roweová) patří mezi fantasy příběhy určené mladším fanouškům tohoto žánru, nebo možná přímo začínajícím čtenářům. S tímto úmyslem je pravděpodobně vydalo i naše české nakladatelství Fragment, jak je ostatně uvedeno i v dodatku na konci knihy. Právě tam je však také zmíněno, že knihy z cyklu Deltora můžou číst i dospělí čtenáři.

Jde o díla rozsahem podobná příběhům Marka Stonea od J.P. Garena a teď už i jiných českých autorů, proto jsem si je půjčil na cestu do školy a ze školy (ve škole nevyjímaje), a jak je očividné, byl jsem mile překvapen. Příběh v popisu není tak rozsáhlý jako většina epických fantasy na trhu, ale právě o to pravděpodobně Roddaové šlo. Neodstrašit dětské čtenáře několika set stránkovými díly rozdělenými na x-částí a podčástí. Nelze ale tvrdit, že by nešlo o propracovaný děj. K tomu ještě autorka pro pobavení mladých čtenářů vložila do textu slovní rébusy, které musí rozluštit hrdinové, ale můžou si nad nimi lámat hlavu i čtenáři. Jde většinou o klasické slovní hříčky, ale přiznám se, že hned u té první (tajné šifry mezi hrdiny) jsem věděl, co je výsledkem, ale nemohl jsem najít přesný klíč rozluštění.

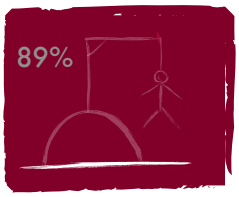
Samotný příběh pojednává o říši Deltoře, kterou podle odvěkých pravidel chrání před Pánem stínů Kouzelný pás osázený sedmi magickými drahokamy. S postupem století se ale královská funkce ochránce Kouzelného pásu změní v pouhý rituál, a tak jednoho dne Pán stínů zaútočí a Deltoru pokoří. Kouzelný pás byl zničen, jeho sedm drahokamů bylo ukradeno a ukryto na nejděsivějších místech říše. Našim hrdinům, Jarredovi a Endonovi, se podaří získat pouze samotný pás a na poslední chvíli s ním utéct z královského paláce. Oba chtějí zase osvobodit Deltoru a v budoucnu někoho vyslat najít ztracené drahokamy. O mnoho let později tento úkol dostává Jarredův syn Lief, který se spolu se statným ochráncem Bardonem vydává získat ukradené kameny.

V každé knize se naši hrdinové vydají na jiné místo. V prvním díle je to Les hrůzovlády střežený neporazitelným rytířem, ve druhém zase Jezero prokletí s jeho vodní příšerou. I další místa nesou příhodná jména jako Město krys, Hora děsu, Údolí zatracených atd.

A nezůstalo jen u tajemných až hrůzostrašných názvů. Jak se v poslední době stalo zvykem, ani v příbězích určených pro dětské čtenáře se autoři nevyhýbají morbidním, či dokonce krvavým scénám a popisům. Dnešní dětský čtenář už nezbaští každou pohádku. Je to generace odchovaná na jisté úrovni kulturního násilí. Stačí se jen podívat na slavný seriál Harry Potter, který díl od dílu nabízí větší hrůzu a násilí. Proto i Roweová velmi citlivě a vhodně do příběhu vkomponovala tlející mrtvoly, vyhrožování podříznutím atd. Opravdu velmi zdařilé jsou postavičky hodného dědečka a babičky z druhého dílu, kteří jsou vlastně skrytí lidožraví skřeti. Jejich dialogy, sice maskované jako tajná řeč (a přitom je to jen mluvené pozpátku), jsou nadšeným jásáním nad novým přídělem čerstvého lidského masa pro skvělou hostinu.

Jednoduchost příběhu má své osobité kouzlo. Hrdinové knih nejsou pouhé pohádkové bytosti, dělené na dobré a zlé. Všichni mají své pro a proti, každý má za sebou nelehkou minulost, se kterou je svázaný dodnes. Pokud máte vlastní děti, nebo mladší sourozence, je to vhodný tip na pěkný dárek. A ve volných chvílích si ho můžete přečíst i vy sami. Jen musíme doufat, že se kniha chytí a Fragment vydá i zbývajících šest dílů.

Světlo stálice

Aloha, Enefko, nebudu se Tě raději ptát, jaký spád náhod se musel udát, abys s rozhovorem souhlasila, a rovnou přejdu k věci. Asi všichni si všimli (obzvláště ti na MegaSrazu, kde jsi byla jmenována), že děláš už nějakou tu dobu pro DAily Mirror. Zlí jazykové Tě v zásadě označují za stálici. Takže první otázka bude taková lehounká, jemná a vůbec. Co pro Tebe DAily Mirror znamená?
Co pro mne znamená, to se celkem mění. Hodně často je to hlavně spousta starostí a hodně práce. Občas jsem na něj hrdá, občas bych s tím vším nejradši sekla a veškerá snaha mi přijde zbytečná. Každopádně je to moje „grafický dítě" a popravdě řečeno, jediný, se kterým se může setkat veřejnost, takže se bojím, že se nikdy nedonutím se na něj vykašlat. I když je to vyčerpávající a někdy doslova otravné. Musím taky přiznat, že Mirror je pro mne spousta zkušeností. Zejména mne donutil vážně se naučit sázet (písmenka, ne semínka nebo čísla ;). A co možná tady nikdo neví, tak jsem několik čísel dokonce nosila do školy a nechala si radit se vzhledem i písmenky, mezerami a značky, prostě s již zmíněným sázením.

Tomu říkám nasazení, s tím sázením. Není to už závislost? Posedlost?
No, sázení je trochu profesionální deformace. Když jsou někde špatně mezery, třeba u data, tak mě to tahá za oči. Ale co vím, tohle řeší všichni podobně postižení.

Děláš tedy ještě něco jiného na DA než Mirror?
Na DA už dost dlouho moc jiných věcí než Mirror nedělám. Quest, kde budou chtít pro mne vyhovující aktivitu, se blbě shání. Navíc, kde jsem hrála, tak se to všechno zrušilo, takže maximálně navíc sleduju fóra a chodím do krčmy, to je tak všechno.

Jak ses k DA a k Mirroru vůbec dostala?
No, jak jsem se sem dostala… totální náhodou. Na DA jsem se zaregistrovala netuše, co je to RPG. :-D Dračák jsem nikdy nehrála, ale nudila jsem se na netu a hledala něco jako online hru, takže jsem nějak skončila tady. Zaregistrovala jsem se a totálně nechápala, o co vlastně jde. :-D Naštěstí mi to hodní lidé v krčmě vysvětlili.
K Mirroru jsem se dostala právě díky tomu, že jsem Andílkovi chtěla radit se sázením. Nevěděla jsem toho o tom tolik, co teď, ale rozhodně víc než on. Prvních několik čísel nějak stvořil a šťouravá Enefka mu psala o tom, co tam má za chyby. Jen z toho důvodu, že jsem si myslela, že stačí poučit a hotovo. Jen jsem chtěla upozornit, že něco takového jako pravidla sazby existuje. Dopadlo to tak, že už čtvrtý číslo jsem dělala já a ne on. Normálně mě ukecal (a já jsem se nechala, protože jsem se to chtěla naučit pořádně :D). Takže kdybych mlčela, mám teď víc volného času a klid…

Ono to tak většinou bývá, pokud začneš radit, zjistíš, že to pak prostě děláš. Řekla bych, že tohle riziko se nachází u kdejaké činnosti, a to nejen na DA. Takže jsi jen dalším vystaveným případem čiré aktivity (a dobře Ti tak, DM je za Tebe rád). Kromě toho, Andílek a ty jeho machinace…
Proč zrovna nick Enefa a tenhle avatar? Jsi fandou oranžových Šmoulů, nebo jak to s Tebou je?
Enefa je nick, který jsem začala používat těsně před přihlášení na DA. Je to vlastně normální jméno, jen nepoužívaný, který plně zní Jenovéfa nebo Jenůfa. Já jsem se s ním setkala díky povinné četbě a Karolíně Světlé. :-D
A avatar… No, oranžová je tak nějak moje barva. Tu trpasličí/šmoulí čapku jsem dostala od kamarádky a tahle fotka vznikla, když jsem si jen tak hrála s tou bambulí. :-D Jedna kamarádka holt měla postřeh.

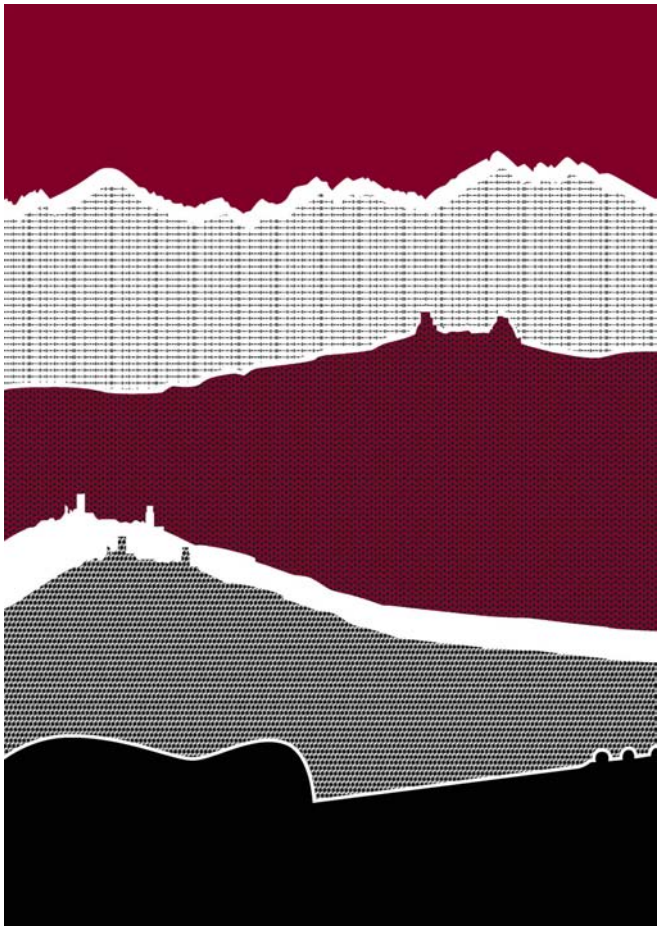
Je to trochu nezvyk, dávat vlastní fotky do avatara. Co si Ty jako grafička představuješ pod pojmem „avatar" a jaký by měl podle Tebe být? To samé, co si myslíš o smajlících (ať už emotikonách nebo těch starých, tvořených za pomoci klávesnice)?

Avatar je podle mne hlavně záležitost každého z nás. Hlavně ať je to něco, co se líbí dotyčnému, a pokud možno, ať to není žádná zrůdnost. :-D
Smajlíci jsou tady někteří doslova šílení, ale je tu spousta vtipných nebo hezkých. Jenom si v poslední době uvědomuju, že smajlíky používám spíš textový. Ale to je spíš moje lenost. ;)

Tak nakonec jsem přeci jenom objevila nějakou Tvou lenost! Co je pro Tebe hodné slova „zrůdnost“?
Zrůdností je všude kolem spousta. Občas stačí podívat se na nějaký logo (některý jsou fakt příšerný), či nějaký výtvarný díla (ano, moderní umění je občas hrůza). To mě napadá jako tu „grafičku“.

Zařadila by ses spíše ke křehkým bytostem, nebo spíše ke zrádným, silným, důvěryhodným… ? Kombinace možné. Důkazy a argumenty velmi žádoucí.
Nevím, jestli jsem křehká nebo silná. Asi jak v čem.
Vím, že mám hodně negativních vlastností – jsem tvrdohlavá, cholerická, urážlivá… Ale často se projevují jen v závislosti na mojí náladě. Trochu doufám, že jsem spolehlivá, aspoň v něčem, a snažím se být pečlivá. Rozhodně jsem příšerná detailistka, když to čas a okolnosti dovolí nebo vyžadují.

Detailistka… To jste se s Teranell sešly (nic proti ní)! :o)

No, sešly… Mám dojem, že v některých věcech se tahle vlastnost hodí, i když mi připadá, že ostatním trochu vadí.

Protože tu netrávíš tolik času, jistě máš dost „volného“ času mimo tento prostor. Jak ho vyplňuješ?
Trávím ho tak, jak to vyjde. Uznávám, že dost času žere škola, a následně často jen sedím a zírám… Nejčastěji do noťasu, nějak se snažím znovu nabít baterky. Občas hraju i takový ty přiblblý klikací hry, je to pro mě způsob oddechu.
Ráda tvořím, jednu dobu vedla trička, pak šperky, teď je mírně hluchý období, ale asi je to kvůli škole, protože do tý věčně něco vyrábím a vymýšlím a kreativita je pak tak nějak vyčerpaná. Když je klídek a čas, ráda se chvilku flákám, nebo si jen tak čtu (překvapivá aktivita na tomto serveru, že?) :-D
No, a pak nějaký čas věnuji i příteli. :-D

Moc si nedokážu představit, co všechno tam vyrábíš. Co bys o svém oboru řekla? Zdá se, že škola je u Tebe prioritou a dost ovlivňuje i Tvé působení na DA.
No, tak na týhle škole je to hlavně výtvarka, modelování – patlání se v hlíně, malba, kresba, fotka apod., ale měla jsem i předměty ohledně filmu a tak. ;) Těším se na příští semestr, kde bude i můj milovaný grafický design, takže konečně něco podle mýho gusta.
Jinak je mým oborem právě hlavně grafický design, to je moje priorita a vlastně bych se jím asi už i uživila, ale ještě jsem si chtěla prodloužit studentská léta.

Co si mám představit pod pojmem grafický design?
Grafický design zahrnuje všechno tištěné a netištěné, co má nějak vypadat. Logo, knížky, plakáty, vizitky, design webu… Je to takto jasné?

Mně plus mínus ano. :o) Co děláš pro to, aby se Ti lépe pracovalo? Kde bereš nápady?
Moje ideální pracovní prostředí zahrnuje pohodlnou židli, připojený myšítko (jak by se mi líbil i tablet, ale Ježíšek mě ignoruje), puštěnou muziku a jede se. I když některý věci dělám třeba i u puštěnýho filmu a tak, záleží, jak moc se musím soustředit, a na náladě.
Inspiraci asi chytám tak nějak všude a nápady se rodí zcela nečekaně. Většinou ani nevím, odkud je beru. Třeba u loga se snažím pracovat buď s názvem, nebo s tím, čeho se logo týká (co dělá společnost apod.). A taky zjišťuju, že začínám mít některý oblíbený metody, např. šifrování (do jednoduché věci toho zakódovat co nejvíc, i když šance, že to tam někdo najde, je minimální). Taky mám asi úchylku na pauzák. :-D

Jakou hudbu ráda posloucháš?
Pav, to je těžký, protože poslouchám spoustu různých věcí napříč žánry, takže jednoduchá charakteristika prakticky není možná. Jednu dobu u mě jela Radůza a 4tet, ale jinak mám i úchylku na věci od Andrew Lloyd Webbera. Další, co poslouchám, je i Peha nebo soundtrack z Pirátů na vlnách (The Boat That Rocked), ale i Nohavica. Je toho fakt hodně.

Většinou to řeším puštěním iTunes a režimu shuffle on, takže mi to tam háže písničky náhodně a já jen přeskakuju to, na co není nálada.

A jaké filmy máš ráda?
Obecná charakteristika je těžká. Moje oblíbené filmy jsou třeba Frida (ten o té malířce), Jesus Christ Superstar – a to jak od Normana Jewisona z roku 1973 (klasika), tak i modernější zpracování z roku 2000 od Nicka Morrise. Taky se mi líbí dost filmů od Tima Burtona. Z klasiky rozhodně můžu doporučit třeba Občana Kana. Nechť žije Orson Welles!
Jinak se musím přiznat, že jednu dobu jsem měla období, kdy koukat na filmy byl trochu divný zážitek. V tu dobu jsme měli scenáristiku a dramaturgii, takže na film jsme koukali i z hlediska záběrování, jak je udělaný a v čem je jiný. Pak jsme je rozebírali, takže koukat na filmy jako divák jsem se odnaučila. Furt jsem zkoumala, jak to vlastně udělali. No, ale už začínám být trochu normálnější divák, i když mírně náročnější. :-D

Jelikož jsi osobnost DM, co bys mu přála? Kam bys byla ráda, aby směřoval? Co se Ti na něm líbí, anebo naopak nelíbí?
Přála bych mu, aby vzkvétal, přežíval a bavil lidi. Kam bude směřovat, to je mi asi jedno, hlavně když to bude znamenat, že mezi čtenáři a tvůrci je dialog, podle kterého se časopis mění, a Mirror je tak zajímavý pro co nejvíc lidí.

Co se mi líbí – občas mě baví, i když se přiznám, že práce kolem něj mám často plný chrup. Taky se mi líbí, když se povede číslo, například to tematické o Smrti, nebo když nějaký článek, ať kladně nebo záporně, někoho osloví natolik, že nám svůj (ideálně přiměřený a vhodně zformulovaný) názor napíše třeba na fórum. Taky se musím přiznat, že mě hodně zahřeje u srdce, když někdo (třeba nepřímo) pochválí něco, co jsem tam tvořila.
Nelíbí se mi jedna věc, a to jakýsi „syndrom opotřebování“, který prakticky každého dřív nebo později postihne a člověku tak vypadne nějaký článek z řetězce. Pak tu jsou reakce typu „proč jedno číslo napsali jen dva lidé“ apod. Ale problém je ten, že v některých měsících články přijdou skoro samy od sebe, a v jiných je těžké pomalu složit číslo. Tyto výkyvy tu budou pořád, ale jak jsem si všimla, vždy po X měsících se obmění podstatná část redaktorů, jak stálých, tak externích. Pak se musí objevit někdo, kdo sežene nové lidi, ale kvůli tomu, kolik lidí už Mirrorem prošlo, je to stále těžší a těžší. A tak mě napadá… Pokud to čtenáři čtou a chtěli by třeba zkusit psát články nebo udělat rozhovor, tak můžou. Stačí se ozvat komukoliv z DM a my už to nějak zařídíme. A pokud si nejsou jistí v kramflecích, klidně to můžeme udělat na zkoušku. Třeba se najde i někdo tak aktivní, jako Ty, Pavett, a rovnou přijde s představou nové rubriky. Všechno je možné a my budeme rádi, když se najde alespoň někdo, kdo by cokoliv kolem časopisu chtěl zkusit.

Řekla jsi to moc pěkně. Děkuji za rozhovor. :o)

Zkouška DrD2

Na úvod musím říct, že jsme hráli typický one shot na základě úvodního příběhu v pravidlech. Tedy, navrátili jsme se do Bílého hrádku! Pravidla jsou nová a názory na ně jsou rozhodně různorodé, a tak jsme si to prostě museli zkusit.

Jak se ze mě stal lovec bez speciální hraničářských skillů

Musím říct, že DrD2 je vhodný systém pro všechny, kteří preferují RP a ještě ke všemu by chtěli, aby to, co si vymyslí, mohlo být použito ve hře s podporou určitých dovedností k tomu nutných. My sami jsme si navymýšleli postavy, ze kterých by se hrdinomil osypal. Nezdolný elf Orlando, svůdník žen i mužů člověk Eldirik a hobití obouručáko-bijec Borec. Přeloženo do pravidel: lovec-mastičkář, kejklíř-zaříkávač a válečník. Historií jsme se raději moc nezabývali, protože by bylo velmi těžké nás tři dát dohromady, stejně jako motivaci postav, aby šly do něčeho, kde není dostatek lehkých děv nebo slabých protivníků na machrování.

Takže ve výsledku má postava byla k neutahání (nepotřebovala kvalitní spánek), měla neustále jedno oko otevřené (schopnost připomínající dovednost hlídacího psa z DrD) a pyšnila se titulem ranhojič (pozor, zaměření na těžkou řezničinu, neboť jedním z dalších možných umů jsou masáže). Výhoda rasy lesních elfů je, že se těší náklonnosti zvířat.

Kvalitní spánek už dávno není, co v DrD býval. Kvalitní spánek je to, co my sami považujeme za dobrý spánek. Tedy v příjemné posteli, nikoliv něco ve stylu karimatky v tělocvičně na akcích. Také tím, že si vyberete povolání, dostanete bonus ve výši úrovně na všechny věci, které si člověk s daným povoláním spojuje (př. kejklíř – balanc, akrobacie, orientace v městě, skrývání, jízda na koni, tichý pohyb,…). Proto se, dle mě, snadněji užívají dovednosti jako speciální koření, nikoliv jako nutný základ.

Je také dobré říct, že PJ NEMÁ zas až tak moc konečné slovo. Když prostě něco chcete, tak to můžete za nějakou cenu získat, a už je na vás, zda se vyčerpáte, nebo si dokonce odnesete jizvu v podobě fyzické či duševní újmy, popřípadě utrpí váš vliv.

V soubojovém systému nám sice zůstává iniciativa, ale s hexovým papírem už se nesetkáte. Už si musíte popsat vlastní záměr. Vyhnete se ráně a chcete co? Chcete, aby váš protivník ztratil rovnováhu a rozmázl se v blátě? Aby se praštil o stůl? Chcete se prosmýknout, abyste měli větší prostor? Nebo prostě při úhybu napřahujete na vlastní útok? Není to tak, že postavy proti sobě stojí a fackují se, zatímco někde nad nimi hlasitě duní kostky. Další specialitou je pět druhů manévrů, které vám můžou přidat kostku nebo zvýšit dopad na nepřítele, atd. Je to takové složitější a chtělo by to, aby to měl člověk už trošičku v ruce (což jsme my neměli, tudíž jsme se na to prozatím vyprdli, abychom víc hráli, než zkoumali pravidla).

Při hře jsme narazili na to, že DrD2 je stále spíše heroické, tento herostyl zmírnila lehká podobnost se Střepy snů a také možnost dotvářet si vlastní situaci. Stále více se začíná v systémech objevovat možnost zásahu hráče do hry, což dost oceňuji, protože, ačkoliv si to někteří nemyslí, hráči nejsou tupé ovce a PJ prostě nemůže příběh ze 100% tvořit sám. A ano, souhlasím s názorem, že DrD2 už není pro začátečníky, neboť závisí na zkušenostech hráče s RPG. Zpočátku není jednoduché naživo popisovat, jak se tiše plížíte za svitu bledého měsíce pomalu se ožírajícím městem a naslouchá te vzdalujícím se sjednoceným krokům hlídky. Je prostě jednodušší říct „házu si na nenápadnost, kde mám 70% … jó, hodil jsem 54, takže to dávám!“ a pak jenom čekat, co PJ popíše. Na to ale DrD2 není stavěné. A když už jsme u toho, už není Pán Jeskyně, ale Průvodce hrou. A nemáme zlaťáky, ale groše. :o)

Pavettky názor: Mně se to líbilo, pravděpodobně by za na normálních okolností jedno brůžo bylo jenom o tom, jak se naše postavy setkají a jak se dostanou k tomu, že se vydají do divočiny. Postavy už nemusí být typickými hrdiny, a proto už je nevhodné propadnout jednoduchým motivacím, protože ty speciální schopnosti je potřeba si nějak obhájit. Vyplnit deník bylo jednoduché, protože při výběru dovedností už přímo vidíte, na co se ty schopnosti ze tří základních statů budou vázat, takže je snazší si to navolit. No, a když je jeden hráč, stále nemusí řešit spoustu věcí. :oP

Komentář Tryma, **který hrál Borce**: Kdo dnes ještě potřebuje pravidla Dračáku? Připadá mi, že fantazácká omladina učící se z kánonu se dnes prakticky nerodí - haranti spíš sedí u televizí a počítačů a čučí na anime, případně hltají emocemi protkané nízkokalorické ságy o upírech. A my, generace harcovníků, co vyrůstala na praotci Tolkienovi a Dračím doupěti verze 1.3, se už v Dračáku 2 moc nového nedočteme. Tytéž rasy (ubyl nanicovatý kudůk a barbar už konečně není "rasa", ale druh člověka) a podobná povolání, jejichž schopnosti jsou pojaté šířeji než dřív, takže můj hobití válečník se uměl nejen prát, ale taky chlubit hrdinskými skutky a jako speciální kombo vrhat obouručák (aha, a k tomu potřebuju pravidla, aby mě něco takového napadlo?). Stupidní systém náhody generované kostkami zůstal, takže kdo máte štěstí v lásce a z něj plynoucí neštěstí ve hře, připravte se, že váš „hrdina" bude nadále kazit i triviality – proto čtěte Pavettčinu ódu na popisy raději skepticky a připravte se, jak budete líčit, kterak opakovaně dostáváte na kokos. Pro mě je Dračák 2 dalším důkazem, že pravidla nejsou potřeba: spíše mě svazovala, než že bych se jejich aplikací nějak inspiroval a užil si lepší hru. Šance zaujmout nováčky je dle mého mizivá a zkušeného hráče opětovné popisy, jak vypadá elf, co umí hraničář a čeho je schopný vlkodlak akorát znudí. Korigujme fantazii prostým rozumem, nový Altaří produkt nepotřebujeme.

Kůň anebo pes?

... aneb o nejčastějších chybách, kterých se dopouštějí (nejen) PJs ve svých příbězích.

Kůň a fantasy – to jsou dvě věci, které k sobě (alespoň ve většině případů) neodmyslitelně patří. Co by byl hrdina bez neméně hrdinného oře, který jej věrně provází vším nebezpečenstvím, ať už se jedná o bitevní vřavu nebo divokou štvanici? Bez věrného přítele, který bude vždy a za všech okolností stát po jeho boku a neváhá jej vlastním tělem bránit, nebo za něj dokonce položit i život... Tak počkat! Není vám na tom něco divného? Ne? Pak je následující článek jako dělaný právě pro vás.

Jako člověk, který se celý svůj život motá kolem koní a přece jen už má s těmito zvířaty jisté zkušenosti, se čas od času setkávám v dobrodružstvích, knihách a filmech s nesmysly, ze kterých se každému zdravě uvažujícímu člověku musí protáčet panenky. Žel, není tomu tak – přestože jsou koně tak populárním a hojně využívaným prvkem, velká část PJs, hráčů i spisovatelů se nezřídka neobtěžuje obstarat si byť jen ty nejzákladnější informace, než se ve svých příspěvcích a příbězích pustí do experimentování s honičkami ve stylu Zorra Mstitele nebo například s jízdní kavalérií.
Tento text je tedy věnovaný hlavně a především těm z vás, co nemáte s koňmi žádné reálné zkušenosti, ale rádi byste udělali svá dobrodružství atraktivnějšími a přitom uvěřitelnějšími. Úplně teď pominu tabulky z pravidel DrD a zaměřím se na čistá fakta – přesněji na několik nejčastějších chyb, s nimiž se vcelku pravidelně setkávám.

Superhorse

Nadpis odstavce je jasný – prvním a nejčastějším přešlapem je přeceňování fyzických schopností vašich čtyřnohých společníků. Nemusí se přitom jednat pouze o vzdálenost, kterou je kůň schopný za den překonat. Bavíme se tu o celkových tělesných dispozicích, které se od zvířete ke zvířeti mohou zásadně lišit. Je to stejné, jako když vedle sebe na olympiádě postavíte maratonce, triatlonistu a dejme tomu třeba vzpěrače. Každý z nich má předpoklady pro něco jiného a v disciplínách těch druhých by pravděpodobně moc neobstál. U koní je to stejné. Velmi zjednodušeně si je můžeme rozdělit rovněž do tří typů, s pracovním označením lehký (A), střední (B) a těžký (C).

A typ koně má poměrně subtilní tělesnou stavbu ve srovnání s ostatními. Je menší, velmi štíhlý až šlachovitý, s jemnou srstí i žíněmi. Jelikož se s ním nejčastěji setkáme v pouštních oblastech, jde o rychlého a nesmírně vytrvalého běžce, schopného překonat (s uměřenou zátěží) obrovské vzdálenosti v rekordním čase.
C typ koně pak představuje dokonalý protipól. Vysoký, mohutný, s velmi výrazným osvalením, často s hrubší srstí i hřívou a tzv. rousy nad kopyty. Takový kolos může vážit i přes tunu. Jeho největší předností je obrovská síla, která si v ničem nezadá s motorem z kamionu.
B typ koně pak představuje něco mezi těmito dvěma „extrémy". Váhově se pohybuje většinou kolem šesti metráků a také svými fyzickými předpoklady je na tom oproti A a C typu spíš někde na průměru.

Kam tím vším mířím? Každé zvíře má jednoduše své predispozice. Nezřídka se setkávám s obrazem rytíře v plné zbroji a výbavou na týdny putování, kterak se žene do bitvy na zvířeti popisovaném tak, že by se mu s přihlédnutím na předchozí odstavce bezpochyby musely rozjet nožičky do všech stran, jen co by na něj ten sám o sobě stokilový chlápek v plátovém brnění sednul. A naopak – pořádat vytrvalostní stíhací jízdy v sedle těžkého „tažného" oře, který by byl jako dělaný právě pro toho chlápka s plátovkou, znamená koledovat si o to, že se vám koník po několika desítkách kilometrů složí a už nevstane. Do rovinatého terénu si vezmete nejspíše jiné

A – lehký kůň

C – těžký kůň

zvíře než do hor – tam využijete nejlépe osly, popřípadě muly (kříženci osla a klisny) nebo mezky (kříženci oslice a hřebce), a to pro jejich značnou odolnost, vytrvalost a jistý krok.
Všechno je to o zdravém rozumu. U psů to lidé většinou chápou. Stejně jako chrta nikdo nepošle na zápasy, pitbul zase nebude běhat dostihy. Zapojme tedy mozek a pokusme se stejným způsobem uvažovat i o koních.

Na život a na smrt

Najdou se paskvily, při jejichž pročítání mívám chuť spáchat rituální harakiri ve skříni. Kdo četl třetí díl Bohatýra od Juraje Červenáka a vzpomíná si na závěrečnou scénku, kde hrdinův kůň s gerojským zaržáním v poslední vteřině přicválá, aby vlastním tělem zachytil ránu mečem směřovanou na Ilju Muromce a položil tak za něj (zcela úmyslně!) život, ten mi dá jistě za pravdu. Ještě teď, když si vzpomenu na tuto pasáž, která mi dokonale zkazila zážitek z celé knihy, mám chuť třísknout hlavou o klávesnici a zaplatit Ďurovi kurz u Honzy Bláhy, Pata Parelliho nebo Montyho Robertse.
Kůň je tvor, který oplývá jistou (někdy značnou) dávkou inteligence, ale ne tak loajality, jako je tomu například u psů. Zatímco váš Alík se bude s vetřelcem rvát do roztrhání těla, kůň při první příležitosti vezme nohy na ramena. Je to dáno miliony let vývoje jeho druhu. Coby býložravec kůň disponuje jediným typem obrany, a tím je útěk. Jedná se o instinktivní, geneticky zakódovanou záležitost, kterou nezmění ani fakt, že vaše postava na daném zvířeti jezdí třeba už deset let.
S nemalou dávkou úsilí lze koně naučit, aby poté, co jezdec vlastním přičiněním vyletěl ze sedla, zastavil, případně se vrátil – zásadním předpokladem však stále zůstává, že zvíře samotné bude v klidu. Za takových okolností pak lze stěží počítat s tím, že vás váš čtyřnohý společník nenechá na holičkách v situaci, kterou si sám vyhodnotil jako nebezpečnou, natož pak aby za vás nasazoval vlastní život.

Blesku, k noze!

Tento nešvar je úzce svázán s předchozím. Ano, kůň JE inteligentní zvíře. Ano, může se naučit reagovat na váš hlas a pohyby. Vždy se ale bude jednat o tón, nikoli samotná slova, a k tomu tzv. řeč těla. Přirozeně existují jisté způsoby,

Enefa

jak koně přimět, aby za vámi přišel, když si to přejete (v ohradě to pravděpodobně udělá sám, neboť jde o tvora společenského a zvědavého), určitě však nepočítejte s tím, že jej uprostřed bitevní vřavy přivoláte písknutím jako Zorro Mstitel.

Nocování

Připomínejte si, že zvířecí společníci vašeho hrdiny jsou také živé bytosti, náchylné k různým potížím a úrazům úplně stejně jako lidé. Jestliže přehřátí skočíte do ledové vody, je to na infarkt. Pokud uříceného koně necháte, aby se nachlemtal z řeky, do hodiny nejspíš nebudete mít na čem jet dál. Při nadměrné zátěži a nulové péči koním otékají nohy, mohou se jim dokonce zanítit kopyta.
V horku se mohou přehřát, naopak zvířata, která nejsou stavěná (a také zvyklá) na celoroční pobyt venku, se v zimě a v mokru přes noc snadno podchladí.
Nejen váš hrdina potřebuje pít, jíst a odpočívat. Pokud je součástí inventáře vaší postavy také kůň, berte na vědomí, že je nutné se o něj starat. Velmi často se setkávám s hráči, kteří svoje zvířata považují snad za jakési roboty, o jejichž potřeby se zajímají jen v momentě, kdy se v questu právě nic jiného neděje. Jak se jistě shodneme, tudy by při kvalitní hře cesta vést neměla.

Třetí do party – ChromSuit

Kontaktovat se s ChromeSuitem nebyl zrovna nejlehčí úkol, protože ChromeSuit byl paranoik. Ostatně, nebylo se čemu divit. Jeho kvapný odchod z korporátní sféry provázel ještě celý následující půlrok probíhající personální výměny a „zvýšená aktivita krizového managementu". O tom, co se skrývalo pod tímto honosně znějícím názvem, nechtěl ChromeSuit moc mluvit. Jisté bylo, že Novatech, ona poškozená korporace, utratila zajímavé finanční částky, aby ChromeSuita vystopovala a zapříčinila u něho stav dále neslučitelný se životem.

Byť celá akce, jejímž cílem bylo dopadení ChromeSuita, trvala bezmála tři čtvrtě roku a bylo na ni vynaloženo obrovské množství finančních, materiálních i lidských zdrojů, její výsledek byl pro korporaci neuspokojivý. Škody se jí podařilo zacelit jen s krajním vypětím sil. PR kamufláž se v zásadě i podařila, takže důvěra akcionářů, potažmo trhu nebyla otřesena nijak výrazně, nicméně při všem tom hašení požárů už nezbyl dostatek volných zdrojů na pořádný raid proti ChromeSuitovi. To bylo pro jmenovaného veliké štěstí, protože kdyby tomu tak nebylo, pravděpodobně by dnes již nedýchal. Samozřejmě v tom byl ale malý háček. Díky svému přežití se ChromeSuit dostal do databáze příležitostných a vyhledávaných cílů korporace Novatech (tzv. occasional target).

Tato databáze obsahovala jména, fotografie a veškeré další dostupné materiály o lidech, na které byl vyhlášen korporátní hon (nejčastěji za překročení Zákona o extrateritorialitě, vázající se na precedent nejvyššího amerického soudu, známého jako Shiawase decision).

ChromeSuitova přítomnost v dané databázi však upozorňovala na drobnou maličkost z jeho CV. ChromeSuit byl (nyní již bývalým) zaměstnancem Novatechu a navíc bez práv státního příslušníka UCAS (United Canado-American States), tudíž se do UCAS dostal ze zahraničí. Z důvodu opuštění Novatechu bez řádného ukončení pracovního poměru měl ChromeSuit ve státech UCAS statut přeběhlíka, takže se z právního hlediska nelišil od jakéhokoliv Mexikánce, co se rozhodl na černo zkusit štěstí za hranicemi a zasvětit svůj život a um v umývání nádobí v prvním rychlém občerstvení, kde sice zaměstnavatel ctil morálku liberální ekonomie, zato měl ale potíže s dodržováním zákoníku práce. Rozdíly mezi ChromeSuitem a Mexikáncem se ovšem najít daly. Ten první byl hlavně v ceně vybavení (high-cutting edge kyberdeck stojí víc než utěrka a odmašťovač), a poté v indexu hledanosti (kterému se s cynickým úšklebkem od jistých dob přezdívá WIR – Wanted Impact Ratio). Zatímco o Mexikánce se staralo možná tak cizinecké oddělení LS (a to jenom když se někde vynořil opravdu, opravdu velký průser), ChromeSuitovou složkou disponovalo mnoho oddělení. Od počítačové a matrixové bezpečnosti počínaje, přes vyšetřovatele organizovaného zločinu, až po národní bezpečnostní agenturu (NSA se totiž ráda plete do všeho, do čeho jí nic není).

A právě teď seděl ChromeSuit s Johnnym a Jillian v zázemí jednoho klubu, kde lehké holky z Ukrajiny a tvrdé drogy z Mexika vydělávaly majitelům na nové auto, kompletně odříznuti od haly s dunící elektronickou hudbou a se spoustou stroboskopů a laserů. Mekka cybergotické neopunkové subkultury. Sem mnoho náhodných kolemjdoucích nezabrousilo a policie se tomuto místu vyhýbala obloukem.

„To beru. Poslední dobou toho stejně nemám moc co na práci, takže to beru. Navíc si už nějakou dobu potřebuju s Aresem vyřídit pár osobních účtů, takže mi jdete přímo na ruku."

ChromeSuit přikývl na Johnnyho nabídku. Nestandardní práce představovaly sice velké riziko, ale pokud se zadařilo, přinášely vysoké výnosy, buď v podobě peněžní odměny, anebo zlepšení pouličního statusu. A čím lepší status, čím se o vás více vědělo, tím zajímavější Johnsonové za vámi chodili, abyste jim pomohli vyřešit jejich problémy. Najednou jste se už mohli začít rozhodovat, kterou práci vezmete a kterou ne.

„Super. Teď jde hlavně o to vymyslet, koho si vezmeme za cíl a co přesně s ním provedeme," s povděkem kvitovala Jill. „Předpokládám, že všichni máme pár nápadů, kdo by mohl být cílem. Takže navrhuju vzít papír a začít sepisovat. K tomu ale patří taková drobná nepříjemnost, a tou jsou finance. Takže při vymýšlení cíle by bylo záhodno i vymyslet, co nám náš soukromý run zafinancuje. Protože moje účty na tom nejsou nijak slavně a nepředpokládám, že vaše by na tom byly o moc líp," odtušil ChromeSuit. „Neboj. Myslím, že jsem přišel na celkem vhodný způsob, jak zabezpečit naše finance," řekl Johnny. Zvědavé otázky na téma „jak" ale musely počkat, protože Johnny se ihned začal věnovat své lahvi nekvalitní vodky. Do dna…

Dějiny fantasy – pravěk

Zdravím náročného čtenáře DM u prvního ze série textů o projevech fantasy v dějinách lidstva. Ráda bych předeslala, že tyto texty jsou výsledkem zkoumání k mé závěrečné práci a je možné, že vy sami, kteří se v této oblasti pohybujete, jste narazili na jiné, lepší, obsáhlejší prameny, kterými byste mé kapitoly obohatili, nebo možná pozměnili. Uvítám každou interakci, která mé poznatky rozšíří, jen když bude v mezích slušnosti. Pokud pak rozvířím debatu či rozpoutám sérii otázek kolem tohoto problému, redakce DM jistě nebude proti, aby jimi zaplnila nějakou tu stránečku.

Ale k věci. Jistě všichni tušíte, že fantasy není výsledkem nějakých pohybů v kultuře a umění posledních let nebo desetiletí, a že jejím zakladatelem a zároveň nejzazším bodem není významný anglický vědec, spisovatel a pedagog J. R. R. Tolkien. Magické myšlení, jehož důsledkem jsou naše představy, pověrčivost, obavy a fantastické touhy, například o jiných světech, minulých životech apod., se u člověka vyvinulo už v pravěku. Jeho vznik má souvislost s rozvojem řeči, která byla pro vývoj člověka v tomto období klíčová. Význam magického myšlení v současnosti je pochopitelně oproštěn od mytické a náboženské symboliky a vědomých rituálů, přesto tento druh myšlení stále užíváme. Týká se přesvědčení sama sebe o reálnosti těch cílů, které považujeme za složité. Nemusí jít tedy přímo o magii, ačkoliv rituál, kterým si pomáháme najít nebo upevnit víru v uskutečnění svého cíle, stále podvědomě vykonáváme.
Jak už samotný význam magického myšlení napovídá, fantastické představy souvisí (a bylo tomu tak především v minulosti) s propojováním přirozených věcí s těmi nadpřirozenými. Lidská fantazie, přestože je omezená praktickou zkušeností, dokázala už tehdy pracovat s archetypy hrdinů a splétat kolem nich napínavé příběhy. Ovšem ve výtvarném umění se fantasie zaměřovala spíše na mytické tvory. I zde měl důležitou roli archetyp, například jelena, kance apod. Dokladem toho je například podoba Zvířecího čaroděje, přestavující jelenovitého tvora, která byla objevena v jeskyni Les trois Fréres ve Francii. Tato kolorovaná jemná rytina pochází ze 13. tisíciletí před naším letopočtem. Druhým příkladem je Pololidská mýtická bytost, jejíž rytina, přibližně ze stejné doby jako Zvířecí čaroděj, se nachází v Dordogne, také ve Francii. Tato se podobá spíše býku nebo zubrovi. My se s těmito archetypy dodnes setkáváme v bájích, pohádkách a samozřejmě ve fantasy literatuře. Příkladem jsou zvířata v symbolech států a rodů, symbolika moudrého jelena nebo poněkud neurvalého medvěda v pohádkách apod. Ve fantasy literatuře bych v této souvislosti zmínila dílo Roberta Holdstocka nebo Stevena Ericsona, a vy sami si jistě výčet těchto autorů můžete doplnit o další jména.
Význam a potřeba uctívání archetypů nebo budování nadpozemské vazby s božskými a polobožskými tvory pomocí rituálů i v pravěku souviselo s prozaickými potřebami, jako byl úspěšný lov, přežití zimy, vysoká plodnost apod. Nejspíš to mělo souvislost i s motivací a inspirací pro ostatní lovce a členy kmene ve zvýšeném úsilí a ve víře, že dosažení těchto cílů je možné.
Toto byl pochopitelně jen počátek, mohli bychom jej nazvat „archaické časy fantasy“, které se zvolna rozvíjely ještě ve starověku. Ačkoliv během vzniku a rozvoje prvních státních celků již tyto rituály, archetypy a mýty nemají jen motivační charakter, jejich forma je závislá na potřebách uctívaných kultů. Jen zvolna se během staletí množí hrdinské příběhy plné nestvůr a nadlidských výkonů. O těch však až příště.

Relikviář část II.

Zlodějská ruka

Tato kostěná ruka byla posmrtně useknuta slavnému a velice schopnému kapsáři. Ruka má stále nenechavé prsty a využije každé příležitosti, aby něco ukradla a přinesla svému majiteli.

Divotvorná paruka

Ve skutečnosti je to skalp marnivé měšťanky. Na jejím účesu jí záleželo více než na čemkoliv jiném. Paruka neustále mění účesy a jejich barvu podle toho, co má její nositel na sobě, aby účes s oblečením ladil. Paruka mění účesy i podle příležitosti – tedy při hospodské pijatice bude účes jiný než na slavnostním bále. Někdy paruka reaguje i na emoce svého nositele, takže rčení „vstávaly mi vlasy hrůzou na hlavě“ bude příště myšleno doslovně.

Nehty věčného šrámu

Kdysi žila zlá čarodějnice, která byla velice ošklivá. Nedokázala snášet krásu ostatních, a tak zvláště krásným dívkám s oblibou drásala obličej svými dlouhými nehty. Říká se, že čarodějnice máčela své zkroucené nehty (podobající se spíše drápům) v jedu.
Nehty přirostou k prstům svého nositele. Dávají bonus v boji beze zbraně a zranění jimi způsobené se velice špatně hojí, způsobuje hnisání a jizvy jimi způsobené nikdy nezmizí.

Démonická kůže

Lidská kůže, která je téměř celá poseta nespočtem magických tetování. Kůže byla stažena z mocného šamana-vyvolávače a byla rozřezána na mnoho částí. Pomocí kůže lze vyvolávat bytosti, které jsou na kůži tetováním vyobrazeny. Je třeba zkropit tetování vlastní krví – tím více, čím je vyvolávaná bytost silnější. Poté, co byla bytost vyvolána, dané tetování z kůže zmizí, a tak nelze bytost povolat znovu. Nejcennější kus kůže je ze zad šamana, kde je vyobrazen mocný démon, kterého se zatím nikomu nepodařilo zdárně vyvolat, neboť na jeho přivolání je třeba mnoho krve a všichni, co se zatím o vyvolání pokusili, zemřeli.

Hlava ječícího děsu

Nikdo neví, jak přesně zemřela dívka, která hlavu před smrtí nosila na svém krku. Jisté ovšem je, že ji něco pořádně vyděsilo a snad zemřela i na děs samotný. Lidé ji našli již mrtvou, avšak s hrůzným výrazem ve tváři a příšerně ječící. Tento jekot drásá uši smrtelníků, pro které je nesnesitelný. Jednomu čaroději se podařilo hlavu uložit do sklenice s magickým roztokem, který tlumí děsivý jekot. Neradno nikomu vyndat ji ven.

Posmrtná slza

Poslední druid Křišťálového hvozdu padl při jeho obraně. Nedokázal však odvrátit zánik milovaného hvozdu. Poté, co druid vydechl naposledy, uronil poslední slzu, do které dokázal vložit svoji lásku k umírajícímu hvozdu.
Tato posmrtná slza prý dokáže uzdravit zraněné zvíře, očistit otrávenou studánku nebo vzkřísit vadnoucí rostlinu. Někteří druidové věří, že zkropí-li tato slza semínko z posvátného stromu, který stál v srdci Křišťálového hvozdu, ze semínka vzklíčí nový les.

Výzva nezainteresovaným

DarkSide je tu s vámi už nějaký ten měsíc. Na Vánoce sice byla mírně utlačena, ale stále tu někde je a pravděpodobně ještě nějakou dobu bude. Snažila se vás upozornit na mizerný roleplaying, stejně jako na tupou závislost na postavě. Zmínila i to, že mnoho lidí odchází div ne se slovy „polibte mi řiť, já vás ani DA nepotřebuju!“, a taky dala k dobru pár zajímavých tipů, jak se nenudit, a to nejen ve hře, ale také na fórech. Ačkoliv ne každému tato rubrika sedla, myslím si, že své čtenáře má, a také je za ně vděčná. Otázkou je, zda vůbec k něčemu tyhle články jsou, zda k něčemu vedou (myslím k něčemu jinému než k sepsi či znechucením autorkou). Zpětné vazby ani nápadů z jiných stran moc nebylo. Ani to není typické pro DA. Ostatně, tady může být kritika de facto jenom záporná, že (ale oceňuji alespoň tu, Alime, ne že ne)?

A co teď?

Zkouškové období, které z vysokoškoláků činí chodící zombie, jež místo „Brains!“ volají „Poznámky!“. Středoškoláci trpí pravděpodobně pod důtkami budoucího pololetí, ačkoliv si spousta učitelů už dávno vymohla většinu testů před Vánoci, protože nejsou tak naivní, aby doufali, že žáci v hlavách přes prázdniny něco udrží.

Stres.
Zahlcení.
DarkSide je temná, ale je i dekadentní? Má se v tomto období ještě více hnípat, jitřit rány a zasypávat je solí? Utrpení snad, ale nesmí být naše, nýbrž někoho jiného… to přeci nebolí, že? Hm… utrpení postav bolí, to už víme. Utrpení uživatelů bolí. Utrpení lidstva… nu, nemám to jednoduché, globalizace z nás udělala samaritány. Koho tedy trápit?

Odbíhám na chvíli od japonštiny, zapínám si Adele – Rolling In the Deep a pokouším se dát dohromady NĚCO, co by se dalo zařadit do DarkSide, protože jestli jsem na něco hrdá tady na DA, tak je to pravidelnost této rubriky. Jenže na mě doléhá mizérie. Něco jako tvůrčí krize. Ne, DA se neokleštila o temné strany, ani lidé samotní nezačali jednat podle hesla „Mír a lásku“. Spíše si říkám, že je v DM až moc textů ode mě, takže je stále těžší od nich DS znatelně odlišit.

Podnikla jsem výlet (nevím, jak lépe to nazvat) do hlubin světa Chůviček a zkouším sestavit Single Quest, abych zjistila, co je vlastně pravdy na mnoha mýtech, které za sebou zanechávají hodně otevřených otázek. Ostatně, jakmile nějakou z nich veřejně položím, hned se najde nějaký ten odvážný rytíř, který se do mě začne obouvat, co že si to jako dovoluji. Jenže teď zjišťuji, že takovým „výletem“ je vlastně i DM. Lidi začínají s nějakým elánem nebo tak něco, a pak… pak to začne umírat na nedostatku nových magorů, kteří by se do toho pouštěli, staří ztrácí dech, a přesto se snaží udržet na pozicích, co si tak pracně před časem vydobyli. A přitom je to všechno na jedno brdo. Chce to psát. Chce to komunikovat. Chce to fantazii. Aktivní lidi v různých sekcích jsou pořád ti samí. Je to už nudně okoukané, a proto oko lačně hltá každého nového šílence. Samozřejmě, že veřejnost ho při první příležitosti nezapomene nějak okomentovat (nelibě), aby mu bylo dáno najevo, že tady se nesmí začínat od levelu nula, ale že už to chce profesionály. Takže doprosit někoho k aktivitě je nadlidsky nelidský výkon. A přesto… přesto JSOU lidi v krčmách a JE o čem psát, či povídat. Tak proč?

Kdo je pak vítěz? Ten, co dělá, nebo ten, co se na to vykašle?

Říkám si, jestli to není v malosti jednotlivců. V tom, že mezi sebou nedokážou akceptovat někoho dobrého, uznat jej a rozvíjet jej, nebo se sami s ním rozvíjet. Přece jen, u kritika není tak podstatné, zda by to on sám uměl napsat lépe, ale to, co chce autorovi

Sccion

sdělit. Zda chce, aby byl lepší, nebo naopak propadl nevýslovné zahořklosti. Dokážeme se od sebe učit? V normálním životě za člověkem stojí tituly, životopis, ale co stojí za virtuální identitou? Když se někdo takový přihlásí na DA, je automaticky brán jako „slabší“ kus, kterému je třeba ukazovat cestu, jenže… je to tak skutečně správně? Co je ještě korektní a nutné pro zorientování se, a co už je ovlivňování a vlezlost? Jaké taje černé magie musí člověk ovládat, aby byl schopen přesvědčit ostatní o svých kvalitách, nebo dokonce o pouhé svéprávnosti?

Tento článek vyzývá mladé duše DA, ať změní tuhle nabubřelost tohoto servršeru. Ať se nebojí ukázat a zapsat se do jeho historie. Zážitek nemusí být vždy kladný, hlavně když je hodně silný. Pojďte zkusit psát pro DAily Mirror. Sdílejte své názory, vaše dojmy z her či knih. DM je o komunitě a komunita je tu různorodá, takže vždycky někomu padnete do noty. Za lidi mají mluvit jejich činy, ne kecy. Keců je tenhle servršer plný až moc… s těmi neprorazíte.

LARP Pražská hlídka

Kdy: 24. 2. – 25. 3. 2012
Kde: Praha
Web: www.prazskahlidka.cz

Ulice Prahy znovu pohltí věčný boj Světla a Temnoty. Jedinečná příležitost podívat se na svůj život zase trošku jinak a odlehčit si jej hrou, do které lze kdykoliv vstoupit a kdykoliv z ní vystoupit. V prosincovém DAily Mirroru můžete najít zprávu z předchozí IV. části. LARP probíhá na motivy knihy Noční hlídka od S. Lukjaněnka. Nejedná se o zběsilé a bezhlavé bitvy, ale naopak o škádlení Osudu, pokoušení Štěstěny a tvrdém vyjednávání o vlastní právo na „svobodnou" volbu toho, co je správné a potřebné.

Jazykový koutek DonaSimona

Právě v povánočním období potkáváme téměř na každém kroku nějaké výprodeje. Obchody se předhánějí v nabízení slev, výlohy jsou plné zlevněného zboží a po chvíli smlouvání vám prodejce sleví ještě o trochu víc… Všimli jste si počátečních s/z u slov týkajících se slev? A není vám to zcela jasné? Pak je dnešní jazykový koutek určen právě pro vás.

Zlevněná sleva

Vyjdeme ze slova *sleva*, které znamená snížení ceny a píše se samozřejmě s počátečním „s". Od něj odvozujeme i slovo příbuzné: *slevit* (poskytnout slevu, ustoupit).

Pokud obchodník *slevuje* z ceny, prodává tedy se *slevou*, tak by bylo logické, aby prodával i *slevněné* zboží —ale pozor, on ve skutečnosti prodává zboží *zlevněné*! Slova zlevnit (učinit levnějším) a zlevněný jsou totiž spjata nikoliv se slovem sleva, ale s přídavným jménem *levný*. Obchodník tak může prodávat i zboží *zdražené* — pokud předtím *zdražil*.

Doufám, že teď už je vám všechno jasnější a zahrajete si se mnou mou oblíbenou každoroční hru – vyfotit co nejvíce pravopisných chyb týkajících se upoutávek na lednové slevy. Ty nejlepší kousky mi určitě pošlete na donsimon@darkage.cz!

Zrcadlový Šotek:

„Samá sleva zleva zprava, to může být dobrá zpráva."

Uplynul již více než rok, co nás tragicky opustil Perilan. Jako připomínku skvělého kamaráda, hráče, cvičitele, redaktora i nadějného spisovatele uveřejňujeme jednu z jeho nejúspěšnějších samostatných próz.

Dravci říše

Nejedno nemilé překvapení

Sebastiene,

k odpovědi na Váš dopis jsem se dostal až teď. Služební povinnosti si žádají až příliš mého času. Předně Vás musím požádat, abyste dopis ihned po přečtení spálil; dobře víte, že jeho vlastnictví může být nebezpečné, a sám máte i teď, mimo službu, stále dost nepřátel.

Stát se dostává do krize – a na vnitřních strukturách je to náležitě znát. Císařův otec zavedl pevnou autokratickou správu s centralizovanou mocí a úředním systémem, jenomže jeho syn teď není schopný svoje dědictví udržet a já s mými lidmi jen zpomaluji rozklad.
Růst korupce na dvoře a v císařově kabinetu, autonomní tendence okrajových částí říše, růst politických oponentů, troufalost šlechty a přebujelá byrokracie. To vše teď musíme řešit. Pochybuji, že to za Vašeho velení vypadalo jinak. Snaha kněží semknout tolik etnik v jedné zemi pomocí náboženství je předem odsouzena k naprostému neúspěchu – to už spíš říši spojí pomocí těch nových filozofických směrů. Na to ti zpátečníci ale nikdy nepřistoupí.

Naproti jinak negativnímu vývoji jde Tajná policie správným směrem a já začínám věřit, že nakonec krizi zvládneme, třebaže za cenu jistých ztrát. A nakonec Vás jistě potěší, že jméno Sebastiena Rindila de Rue má stále patřičný zvuk zde i na dvoře a je drženo v náležité úctě.

Se srdečnými pozdravy

Váš věrný přítel
Patrick Faret

* * *

Thomas Andren pomalu složil krví potřísněný dopis, který nikdy nedošel k adresátovi. Patricka Fareta, jeho předchůdce a bývalého velitele Tajné císařské policie, zastihla smrt u psacího stolu s listem v ruce.

Komorník otevřel dveře a host napochodoval dovnitř.
„Přece se posaďte, příteli. Nebo snad chcete stát?“
Thomas si měřil svůj protějšek zkoumavým pohledem.
„Děkuji.“
Štíhlý dlouhán si pozorně prohlížel pracovnu svého hostitele. Tím byl mladý muž nevelkého vzrůstu a poměrně subtilní postavy. Sotva kdo by mu hádal víc než pětadvacet; popravdě řečeno ani císař nevěděl, kolik vlastně mladému plukovníkovi je.
Místnost byla vkusně, ale zároveň i účelně zařízena. Vévodil jí masivní stůl z tmavého dřeva a krb zapuštěný do levé stěny. Zbylé zdi lemovaly police s knihami a spisy.
„Proč jste tedy přišel, Yspo?“ přerušil Andren ticho.
Věděl, že jeho host pochází z okraje dříve necivilizované Cheltonie. Takoví jako on byli zvlášť ješitní, pokud šlo o jejich jména, a Yspa Murre nebyl výjimkou. Dával si proto pozor na správnou výslovnost.
„Poněkud zbytečná otázka, nemyslíte? Sám jste přece…“
„Omlouvám se. Doufal jsem v nějakou vyhýbavou odpověď jako vystřiženou ze slovníku diplomatů.“
„Mandát velvyslance Jeho Veličenstva mi vypršel už před dvěma lety,“ podotkl suše dlouhán a upjatě složil ruce do klína.
„Když proležím celý den v posteli, taky kvůli tomu nezapomenu, jak se chodí. Dáte si něco k pití?“
„Snad jen jednu skleničku. Nemohu se zdržet dlouho; považte, jak by to vypadalo, kdyby poradce císaře ve věcech financí a obchodu opouštěl po půlnoci dům velitele Tajné policie.“
Andren lhostejně pokrčil rameny a přešel ke stolku, na kterém stála baňatá lahev.
„Ani nepočítám s tím, že byste se zdržel dlouho,“ nalil do dvou sklenek.
Bývalý velvyslanec jeho odpověď úspěšně ignoroval:
„Mimochodem, není tohle bývalý dům generála Fareta?“
„Skvělý postřeh, příteli.” Plukovník se ani nesnažil skrývat štiplavou ironii.

„Generál Faret po sobě nezanechal žádné blízké ani vzdálené příbuzné," podal Yspovi broušenou sklenku. „Tím pádem byl dědicem jeho majetku stát. Dům jsem si s laskavým svolením císaře pronajal. V mém postavení by můj předchozí příbytek nebyl právě reprezentativním sídlem."
„Stačil jste tu za ten půlrok leccos… změnit."
„Život je změna, jak se říká. Měli bychom se ale vrátit k tématu naší schůzky."
„Jistě." Yspa Murre upil ze sklenky se stejnou upjatostí, s jakou dělal snad úplně všechno.
„Je vám doufám jasné, že bych tu vůbec neměl být. Císař mi dal jasné instrukce ohledně-"
„Jako bych to neříkal," uťal mu ostře Andren. „Diplomatický slovník na mě neplatí, pane poradce."
Energicky se postavil a obešel stůl. Ve tváři měl vepsán výraz nesmlouvavého obchodníka.
„Není moudré se mnou takhle mluvit, mladíku," ucedil dlouhán skrz zuby. „Při vašem věku…"
„Vážně?" nenechal ho plukovník znovu domluvit. „Podívejte se na tohle," postavil před něj na stůl otevřenou dřevěnou krabičku.
Yspa vypadal překvapeně. „Co to je?"
„Ale no tak, pane poradce. Nehrajte si na hlupáka. Na svůj věk," dodal téměř šeptem, „mám dobrou síť informátorů."
Po chvíli, kdy jeho protějšek takticky mlčel, pokračoval: „To je tabák. Ne takový, který se pěstuje na plantážích na našem Jihu, ale cizí odrůda. Pašeráci ze Zirevillu ho převážejí sem, do Erineje. Nějakou šťastnou náhodou," roztáhla se plukovníkova tvář ve zlomyslném úsměvu, „se mým lidem podařilo zadržet vašeho dodavatele. Musím uznat, že má vysoké ceny. Jak by ne, když má pan císařův poradce tak vysoký plat."
„A míříte tím kam?" zachoval Yspa kamennou tvář.
„To zakrátko pochopíte," vytáhl Andren dýmku ze šuplíku a začal ji plnit tabákem.
„Dovolil jsem si nechat vyrobit přesnou kopii vaší dýmky," vzhlédl na chvíli od své práce. Císařova poradce se zmocnilo upřímné zděšení při představě, jak to mladý důstojník provedl.
„Nenechte se pobízet."
Tabák v dýmce se vzňal od hořící třísky, kterou plukovník nakrátko podržel v rukou. Pracovnu po chvíli prostoupil pronikavě vonící dým.
„Osobně kouření neholduji," posadil se hostitel zpět na své místo, „ale dobře vím, že tahle odrůda je mnohem kvalitnější než ta, kterou pěstujeme v naší zemi. Existují i dohady, že je dovážená z jiného kontinentu. Po tom mi nic není," pokrčil rameny. „Podstatné je ovšem to, že tenhle tabák začne zanedlouho vytlačovat místní zboží. Dojde k změnám na trhu, drobní kupci nedokáží rychle reagovat a nejspíš zkrachují. To mi nevadí, na hospodářství země to nebude mít téměř žádný vliv, protože většinu plantáží drží v rukou šlechta, a ta – ale co bych vám vyprávěl, sám se v tom jistě dobře vyznáte."
Yspa Murre mlčel; zdálo se, že mnohem víc než Andrenův hlas ho zaměstnává kouření.
„Zato si dovedu dobře představit," pokračoval plukovník, „jak by reagoval císař, kdyby zjistil, že jeho poradce ve věcech financí a obchodu nechal bez dozoru veskrze ilegální dovoz nového zboží a nezatížil je vysokým clem a daní, ačkoli o něm věděl. Obzvlášť nadšený by pak byl, kdyby se dozvěděl, že jste daná opatření neučinil jen kvůli své drobné osobní vášni."
„To vám samo o sobě k ničemu nebude," poznamenal Yspa chladně. Mezi ním a plukovníkem se teď líně povaloval vyfukovaný kouř.
„Možná máte pravdu," přikývl Andren. „Proto jsem nechal sestavit tyto dva přehledy," posunul k němu přes desku stolu listiny z nažloutlého papíru. „Jeden z nich ukazuje, o kolik byla ochuzena státní pokladna z tabáku, který jste prozatím odkoupil vy. Druhý potom ukazuje celkovou ztrátu za všechno zboží dovezené do země. Částky jsou pochopitelně pouze orientační."
Teprve při pohledu na čísla bývalý velvyslanec zbledl. „To není…"
„Zřejmě moc kouříte."
Yspa ztěžka polkl. „A co máte tedy v plánu?"
„No," pokrčil Andren bezstarostně rameny, „mám i písemné doznání vašeho pašeráka, které by mu mohlo vynést několik měsíců v žaláři – černý obchod s cizím zbožím nezatíženým státní daní je v Erineji zločin sám o sobě. V krajním případě by mohlo dojít i k zákazu obchodování se Zirevillskou říší, odkud k nám tabák přichází. Mně ale bohatě stačí, že mám v rukou materiály, které mohou potopit vás."
„Tomu lze určitě nějak zabránit."
„Trefa do černého, pane poradce. Začínáte rozumět."
„Tak ven s tím."
„Váš podpis stvrzuje roční rozpočet Tajné císařské policie, mám pravdu?"
„To ano. Císař mi doporučil snížit její rozpočet o třetinu, pokud…"
„A vy teď na jeho doporučení zapomenete."
„Myslíte?"
„Nebuďte hlupák. Pomůžete mně i sobě. Já za vaši laskavost zapomenu na tu nepříjemnou situaci ohledně pašovaného tabáku a vy na oplátku neztratíte své teplé místo na císařově dvoře. Máte mé slovo, že jakmile budu mít na stole potvrzený rozpočet pro následující rok, zničím veškeré důkazy ohledně vašeho problému."
"Co když vás udám pro pokus o vydírání?"
"Byrokracie je strašná věc," zakroutil Andren hlavou. „Všechna udání takového významu skončí na mém stole ještě dřív, než je bude v rukou držet císař."
Jeho protějšek zakoulel očima. „A kde mám brát jistotu, že své slovo dodržíte?"
„Věřte, že pro mě máte větší cenu jako panovníkův poradce než jako zákonem stíhaný muž."
Yspovi se očividně ani trochu nelíbilo, že se plukovník tak snadno dostal do pozice silnějšího.
„A co když císař zjistí nesrovnalosti ohledně vašeho rozpočtu?"
„Potom budete mít stále menší potíže, než kdyby se provalila ta záležitost s pašováním. Víte, jak v tom chodit – plně důvěřuji vašim schopnostem."
„Vám vůbec nejde o zájmy státu, že ano? Nejsem si jistý, jak by se k vašemu postoji stavělo Jeho Veličenstvo," pronesl Yspa škrobeně. Přesto bylo jasné, že je s východiskem ze situace smířený.

„Trefil jste se. O zájmy státu se mi zrovna nejedná. Abych pravdu řekl, jde mi teď hlavně o to, abych se udržel v sedle," předklonil se Andren v křesle a spiklenecky mrkl na svůj protějšek. „Takže jsme dohodnuti? Skvěle," obrátil do sebe zbytek sklenky. „Nedáte si nakonec ještě, pane poradce?"

William Deanni, Andrenův první zástupce, poslouchal celý rozhovor z vedlejší místnosti. Jakmile si byl jistý, že je Yspa Murre pryč, vešel bez zaklepání do pracovny.
„Poslouchal jsi?" Plukovník měl nohy na stole a spokojeně holdoval dýmce.
„Poslouchal. Především ta pasáž s ‚osobně kouření neholduji' se mi moc líbila."
„Hlavní je, že na to skočil," usmál se Andren a vyfoukl několik kroužků. „Kdyby věděl, že kupuju tabák od stejného pašeráka, mohl bych si celý ten plán strčit za klobouk. Posaď se přece."
„Máš nohy na stole," poznamenal William suše.
„Ale ještě jsem si nesundal boty," odpověděl plukovník s odzbrojujícím úsměvem.
„Myslíš, že ti uvěřil, když ses mu zaručil zničením všech těch materiálů?"
„Uvěřil, neuvěřil," mávnul Andren lhostejně rukou. „To je mi jedno. Důležité je, že mě teď považuje za stejného malého zlodějíčka, jako je on."
„A to ti vyhovuje?"
„Samozřejmě," shodil nohy ze stolu a došel pro lahev a novou sklenku. „Tím mě přeci podceňuje. Podstatné je, že nemá ani páru o tom, proč potřebujeme ty peníze. Vůbec netuší, jak moc křehký je císařský stolec. A jak se já musím ohánět, abych zůstal jako jeho pilíř."
William poválel nalitou brandy po stěnách skleničky a zlehka upil.
„Že se nestydíš! Plýtval jsi na něj až moc dobrým pitím."
„Spíš tu nemám horší."
„A nebylo by nakonec snazší potopit toho Yspu a dosadit na jeho místo někoho lepšího?"
„Taky jsem o tom přemýšlel. Murre je ale zbabělec a zajímá ho jen vlastní zisk. Jde ti na ruku, když víš, jak na něj. Navíc bych ztratil čas, kdybych měl prosadit jmenování nového poradce. To si nemůžu dovolit."
„A kdy můžeme začít něco podnikat?"
„Náš drahý pan poradce dostal při odchodu přátelské doporučení, aby rozpočet schválil nejpozději do zítřka. Do konce tohohle týdne máme volné ruce. Mimochodem, zatopily ti služebné v pokoji?"
„Snad ano."
„Tak dobře. Půjdeme spát," položil Andren poloprázdnou sklenku na stůl. „Zítra není volno a já tu mám ještě nebezpečně moc brandy."

* * *

Místo činu: *Iniettské náměstí*
Odhadovaná doba: *Druhá hodina ranní*

Podle předběžného vyšetřování vnikl vrah do domu oknem ve třetím patře; *doposud nebylo prokazatelně zjištěno*, *jakým způsobem se dostal do takové výšky. Na rámu oken byly zřetelné stopy násilného vniknutí. Uvnitř pachatel omráčil majordoma a následně v ložnici zavraždil oběť. Vražedná zbraň nebyla na místě nalezena*; *službu konající lékař označil za důvod smrti bodnou ránu v oblasti srdeční krajiny.*
Pachatel po sobě na základě předběžného vyšetřování nezanechal na místě činu žádné hmatatelné stopy nebo důkazy. Dalším vyšetřováním případu a shromažďováním důkazného materiálu byl pověřen kpt. Erwin z Tombry.

Službu konající důstojník
por. Phardin Ke' Ressea

Dne 14. května 863 d. c.

* * *

Když se William konečně vyhrabal z vyhřátých přikrývek, celý dům už byl na nohou – nebo to tak alespoň vypadalo. Za jeho dveřmi se totiž křičelo. Se zalepenýma očima se nasoukal do kalhot a s ještě rozhalenou košilí vykoukl ven z pokoje:
„Děje se něco?"
Majordomus a služka překvapeně zírali do ospalé tváře rozcuchaného policisty.
„Všechno je v pořádku, pane. Pán domu na vás čeká v pracovně."

Služebná využila té malé chvilky, kdy jí nadřízený nevěnoval pozornost, a spěšně opustila scénu.
S knoflíčky košile William bojoval teprve po cestě k Andrenovi. Na chodbě beztak nebyl nikdo, kdo by ho snad pozoroval. Do pracovny vešel jako obvykle bez klepání.
„Co se to tam dělo?" trhnul palcem za sebe.
„Dobré ráno," upil Thomas horké kávy. „Madleen tě nejspíš zapomněla vzbudit."
„Aha. Když už mi můj hostitel poskytl takový luxus dlouhého spánku, nemohl by mi dopřát i nějaké ranní povzbuzení?"
„Na další kávu nemáme čas, za pět minut odjíždí kočár. Můžeš ještě zkusit svoje neodolatelné charisma na některou ze služebných – jestli ti to ale bude trvat dlouho, půjdeš pěšky."
„Aspoň po ránu by sis ty svoje vtípky mohl odpustit."
„Já? Nikdy," ubezpečil ho Andren a hodil do sebe zbytek šálku. „Tak pojď."
Ven už vyšli oblečení, ale zatímco William měl na sobě stejnokroj Tajné policie, plukovník byl v civilu – u krku rozhalená bavlněná košile a lehké hnědé kalhoty. Jakmile nasedli, kočí cosi zavrčel. Pak se kočár rozjel.
„Radši se ani nezmiňuj, žes byl u mě. Ptali by se, proč nejedeme spolu."
„Za kterou dneska?"
„Za tou samou," odsekl Thomas nevrle.

„Cos čekal? A opovaž se něco ceknout Erwinovi."
William nasadil vážnou masku.
„Ano, pane," protáhl škrobeně.
V duchu se přitom usmál. Andrenův smysl pro humor a nadhled zmizely vždy, když přišlo na přetřes jeho soukromí. Bylo jen pár lidí, kteří o něm něco věděli - William byl jedním z nich, zároveň si ale vše, co věděl o jeho osobním životě, nechával jen pro sebe. To ovšem plukovníkovi nijak nebránilo v projevech nedůtklivosti a přehnané ostražitosti.
Po delší chvíli společného mlčení Thomas zabušil na stěnu, která je oddělovala od vozky.
„Tady mám konečnou," otevřel dvířka. „Kdyby se po mně někdo sháněl, vrátím se před polednem. A…"
„Já vím," mrknul jeho společník. „Nemám ani ponětí, kam jsi šel."

Plukovník Tajných se pokradmu rozhlédl. Dalo se jen stěží předpokládat, že by ho snad někdo poznal, když na sobě neměl uniformu. Císařova propaganda sice vždy dbala na to, aby byla policie mezi prostými lidmi dobře známá, málokdo si ale dokázal zapamatovat konkrétní tvář. Tajní se vždy mihli u nějakého případu, okázale dali na odiv svou sebejistotu, suverenitu a moc, která davu imponovala – a pak opět zmizeli ze scény. Jen tu a tam mohl obyčejný člověk potkat na ulici muže v šedých uniformách, kteří se právě nevěnovali vyšetřování.
Zatímco se zaobíral úvahami, zabočil za roh a po několika metrech vyběhl schůdky ke vstupním dveřím. Jako vždy třikrát potichu zaklepal. Panty zavrzaly.
„Pojď."
Valerii znal už dlouho. Byla jeho oporou, když prožíval těžké začátky u Tajné policie - bylo mu teprve čerstvých sedmnáct. Mezi nejlepší císařovy muže přicházel mladíček, který se celý rok předtím staral o ochrnutého otce až do jeho smrti. Černovláska tehdy slavila šestadvacáté narozeniny.
V průběhu let, kdy se z Thomase pod tíhou náročné služby vlasti stával silný cílevědomý muž, se jejich vztah začal měnit. Z nevyřčené sourozenecké věrnosti a přátelství se stával něčím mnohem důvěrnějším. A teď…
Zlehka se protáhl mezi ní a rámem dveří. Zabrzdila ho pohybem ruky a vtiskla mu dlouhý polibek na tvář. Pokračoval hlouběji do útrob domu, který byl prostoupen omamnou vůní mastí a bylin.
„Pověz mi něco," zašeptal za ním známý hlas. Ucítil její dech na krku a drobné dlaně se štíhlými prsty na ramenou. „Jdeš za mnou vždycky, když se potřebuješ vypovídat, nebo je to nějaká zvláštní shoda náhod?"

Kočár zastavil před vstupem do zahrad. Pasažér vystoupil, vozka cosi zabreptal, vydatně si odplivl a pobídl koně. Zbytek cesty vedoucí k letohrádku Rintaroe, sídlu Tajné císařské policie Jeho Veličenstva, musel William dojít sám. Stráž u vnější brány tvořili vždy dva muži - jeden zasloužilý, a pak druhý, úplný nováček. Tentokrát byl na službě postarší nerudný seržant, jehož jméno každý vyšší důstojník vždy úspěšně zapomínal, a nervózně mrkající mladíček. Staroch se po něm očividně náležitě vozil. To potkalo každého. William se slabě usmál vzpomínkám.
Po přístupové cestě k samotnému letohrádku rázoval Erwin z Tombry, zbývající z trojice nejvyšších představitelů Tajných, a šel mu naproti.
„Děje se snad něco?" spojil William ruce za zády, když se setkali na půli cesty.
„Jo, děje. Průser."

Thomas ležel s hlavou zabořenou v měkkém polštáři a slastně přimhouřenýma očima. Valeriiny ruce zkušeně bloudily po jeho obnažených zádech lesklých od všemožných mastí a olejů.

„Máš na mě čas vždycky, když za tebou chci jít, nebo je to nějaká zvláštní shoda náhod?" zamručel.
Rozesmála se. „Pro tebe pořád, zlatíčko." Tak mu říkávala, i když mu bylo teprve patnáct a znala se s ním sotva pár měsíců. To se nezměnilo.
„Neměl jsi brát to místo velitele. Pořád jenom sedíš za stolem a pak to takhle dopadá," zatlačila na sval pod lopatkou. Bezděky hekl a zvrátil oči v sloup.
„Já to místo nebral, jenom jsem neodmítnul. Kdybych to udělal, bylo by mi velice vřele doporučeno, abych své rozhodnutí přehodnotil. A stejně: trénovat chodím pořád. Nemůžu před třicítkou vyjít ze cviku."
„Tak trénovat?" ušklíbla se a přitlačila u krku. Tiše zaúpěl bolestí:
„Nechceš si na mě příště rovnou vzít bič?"
„Promiň," zašeptala koketně a políbila ho na rameni. „Jsi rozlámanější než kdy dřív."
„Víc starostí."
„Ale? A copak?"
„Tajná policie…"
„Jak jinak…"
„… Je takový stát ve státě."
„Nepovídej."
„Kdo ji ovládá, má v rukou velkou moc, ale taky věčně nahnutou židli. A půlka té smečky vlků, co mě tam nevidí ráda, už půl roku čeká na to, až spadnu.
Ta druhá, aktivnější polovina se o to porůznu snaží sama přičinit. Ještě štěstí, že jsem spolu s úřadem zdědil po Faretovi i pár kompromitujících dokumentů. Aspoň někoho můžu držet v šachu."
„A na to potřebuješ ty peníze od Yspy?"
„I v Erineji platí, že čím větší peníze, tím větší moc. Jestli se chci udržet, musím s vlky skoncovat, nebo jim aspoň nasadit náhubky. Černé položky v účtech teď pořádně porostou. Některé služby dobrým slovem nezaplatím. A možná…"
„Víš co?" přestala a lehla si na bok vedle něj. „Radši mi to ani neříkej."
I ve čtyřiatřiceti si udržovala svěžest mládí a byla stejně tak atraktivní a přitažlivá jako před deseti lety – póza, ve které byla, spolu s těmi lehkými letními šaty, jen dráždivě umocňovala její plné křivky. Silou vůle se přinutil pohlédnout někam jinam. Ne, tohle si dovolit nemohl. Nikdo z Tajných a už vůbec ne on.

„Budu muset jít," zapřel se na loktech. Pak se překulil na okraj postele a sáhl po košili.
„Ani jsem ti neusušila záda," zvedla k němu překvapený pohled.
„To nevadí, převléknu se potom v kanceláři."
„Tak počkej, vyprovodím tě aspoň ke dveřím."
Nečekal. Předběhla ho až na konci chodby a rukama se mu zapřela o hrudník.
„Stalo se něco?"
„Ne… já… mám hodně práce."
„Pojď sem," chytila ho kolem krku a přitáhla k sobě, aby ho políbila na tvář. Znenadání ucukl, a tak se trefila na krk. Provinile se usmála.
„Zase přijdu," otevřel rozpačitě dveře.
„Snad zítra po práci."

Celou cestu až k sídlu Tajných šel kapitán pěšky. Nebylo to příjemné, protože záda měl ještě stále mazlavá a díky slunci, které mu do nich pražilo, i zpocená, ale měl víc času na přemýšlení. Ještě dřív, než minul stráže u vnější brány, dokázal z hlavy vytěsnit všechno, co se netýkalo práce. Nebylo toho málo.
Uvnitř letohrádku u točitých schodů vedoucích do horních pater – a tedy i kanceláří vedení – potkal poručíka Ke' Resseu. Vypadal unaveně a bělmo očí měl protkané rudými žilkami. Přesto byl stále v uniformě, ačkoli mu služba měla skončit už před necelými pěti hodinami.
„Nechal jsem vám na stole korespondenci ode dvora, plukovníku," zasalutoval.
„Jak dlouho jste nespal, poručíku?"
„Nechce se mi to počítat, pane."
„Tak běžte domů. Copak už vás nevystřídali?"
„Ano i ne, pane." Ke' Ressea se unaveně usmál. „Nahoře vás čekají oba kapitáni."
„Děkuji, Phardine. Jděte už."
Vyběhl schody. Dveře byly pootevřené a za nimi oba, Erwin i William, zuřivě rokovali. Byli slyšet málem už v přízemí.
„To už císař konečně umírá?" vklouzl dovnitř. Přetáhl si košili přes hlavu a začal si jí sušit záda.
„Ne, ale průser máme pořádnej," odpověděl Erwin věcně.
„Kdyby tě tak slyšeli u dvora," utrousil Andren, otevřel šatník a vzal si z něj novou košili. Druhého kapitána od útlého dětství vychovávala ulice a na jeho slovníku se to samozřejmě podepsalo. Přesto ale Thomas stále naivně věřil ve změnu k lepšímu.
William vytáhl z hnědé vazby desek jeden papír a podal ho plukovníkovi:
„Čti."
„No a?" zvedl oči od hlášení.
„Takových vražd ještě bude."
„Měl bys Phardinovi poděkovat, že úmyslně neuved' jméno. Až nám sem pude na kontrolu někdo ode dvora a dostane to do pracek, bude lepší, když to zůstane anonymní."
„A ten šťastlivec je kdo?" pohlédl lítostivě na jeden prázdný šálek s kávovou sedlinou na dně.
„Sakra, dal bych si ještě-"
„Yspa Murre."
„Cože?"
William se netvářil, že by žertoval.
„Yspa Murre, bývalý velvyslanec ve službách Jeho Veličenstva. Teď už vlastně i císařův bývalý poradce."
Andren se pomalu opřel o stůl a dlouze si promnul oči. Potom se zhluboka nadechl:
„Budeme muset na jeho místo dosadit někoho, kdo…"
„To neni všechno," uťal mu Erwin. „Mluvil sem s Phardinem hned po tom, co tam skončil. Nejdřív se tam dostali gardisti, až pak k tomu zavolali nás. Nějakej podnikavec od nich zatáh' potvrzení o našem rozpočtu pro příští rok."
Plukovník potichu vydechl. „Co jste zatím-"
„Poslal jsem na místo pár mladých a jednoho seržanta, aby zajistili dům. Nikdo se tam nedostane a nikdo už nic neodnese."
„Víme, kdo od gardistů to vzal?"
„Nevíme nic. Jediná naše jistota je, že už to ví i císař."
„Rozkazy shora?"
„Jeho sekretář nám dal jasně na vědomí, abychom tu kauzu uzavřeli co nejdřív."
„No dobrá. Erwine, vem si s sebou maximálně ještě jednoho a pořádně prohledej Yspův dům. Williame, zkus mi vytáhnout jakoukoli špínu na velitele Gardy. Cokoli."
Oba se bez řečí rozešli po svém.
„A ať mi sem, sakra, někdo přinese kávu!" křiknul za nimi. Pak se unaveně zabořil do křesla a očima znovu přelétl Phardinovu zprávu.
„Vlci začínají kousat."

Filozof a zrádce

Na místo dorazil Erwin v sedle koně – k smrti totiž nenáviděl jízdu kočárem. Spolu s ním přijel první nešťastník, kterého potkal na chodbě a který vypadal, že udrží v rukou zbraň, aniž by se rozklepal. Z vyjížďky očividně nebyl právě nadšený; zarytě mlčel a vrhal po svém nadřízeném nenávistné pohledy. V levačce držel malou jednoruční kuši.
Erwin seskočil a uvázal svou klisnu u zábradlí schůdku před domem. U dveří postával seržant.
„Pane," postavil se do pozoru.
„Seržante," kývl kapitán ledabyle hlavou. Rapír u boku se mu přitom neposlušně kýval sem a tam. „Tohlencto," trhl palcem dozadu ke svému doprovodu, „máš na starosti. Nedá se nic dělat, něco sem s sebou vzít musel."
„Bez obav, pane," odvětil muž na stráži, zatímco se snažil potlačit pobavený úsměv.
„Budu vevnitř. A ne že budeš řvát na celej barák, když se něco stane, jasný?"
„Jistě, pane."
Přízemí ani prvním dvěma patrům prozatím nevěnoval pozornost. Beze spěchu vystoupal schody až do nejvyššího podlaží. Tam se začal rozhlížet po inkriminovaném okně, jímž vrah vnikl dovnitř. Policie ani garda je sice nijak neoznačily, tím pádem ale mělo být stále otevřené. Netrvalo to dlouho a našel. Vyklonil se ven a letmo si prohlédl rám okna. Na vnější straně byly zřetelné tři krátké rýhy vedle sebe. Spokojeně se usmál a prsty přejel po vypáčeném zámku.
Tenhle si nebral servítky – a nebál se hluku. Právě ten musel probudit majordoma, který se šel podívat, co se děje. A pak…
Otočil se. Na stěně naproti oknu visela podobizna hřmotného muže v nejlepších letech. Podle oblečení to byl někdo z cheltonské šlechty, nejspíš Yspův předek. Erwinovi neušlo, že rám obrazu je poškozený a v rozích rozklížený. Tady zápolili.
Pomalou chůzí se vydal kolem pokoje komořího. Všímal si špinavých šlápot

na podlaze – ovšem, včerejší noci přece pršelo. Vrah na to nedbal, neměl důvod. Anebo…
Šlépěje zahýbaly právě do majordomovy ložnice. Byl v ní dokonalý pořádek; ustlaná postel, lucerna na komodě, stůl po Erwinově levé ruce a několik knih na něm.
Psací stůl. Zvedl horní desku, pod kterou byly schované čisté papíry a kalamář, a pak ji znovu přivřel. Přelétl pohledem tlusté svazky a do každého z nich letmo nahlédl. Přehled výdajů domácnosti za minulý měsíc rovněž otevřel, ale na místo už nevrátil. Potom se z pokoje komořího vrátil na chodbu a zamířil po vrahových stopách do ložnice zavražděného.
Když se za necelou půlhodinu toutéž cestou vracel, vzal si ze stolu čistý papír a ledabyle na něj něco naškrábal. Zlomyslně se usmál se při představě, jak dlouho už na něj jeho doprovod venku čeká, a jal se pokračovat v prohlídce zbývajících pater.

Kadet Ignacio se ve službě nudil. Byl v Císařské gardě teprve dva měsíce, a tak bylo jeho jedinou povinností stát u hlavního vchodu do velitelství, které sousedilo s kasárnami, a dávat pozor, aby se dovnitř nedostal nikdo nepovolaný.
Nudil se o to víc, že nebylo komu bránit ve vstupu. Starším ze sboru nestál ani za pozdrav, když ho míjeli. Přesto by si ale návštěvu, která právě dorazila, nejraději odpustil. Na ulici zastavil velký kočár s nepřehlédnutelným erbem – rudým jestřábem sedícím na koruně. Snad všemi gardisty nenáviděný znak Tajné císařské policie Jeho Veličenstva.
Protokol mu velel vyjít neznámému, ať už jím byl kdokoli, vstříc a pomoci mu ven. Udělal to s největším sebezapřením. Ze dvířek vystoupil mladý plavovlasý muž. Kadetovu pomoc odmítl, vlastně se zdálo, že ho ignoruje tak jako ostatní. Ignacio mimoděk otevřel ústa dokořán, když se pozorně zadíval na jeho okázalou uniformu. Na matném denním světle se blýskaly důstojnické insignie.
Plukovník! Ten byl jen jeden. Gardista tomu nemohl uvěřit – byl ve službě jen dva měsíce a teď měl otevírat dveře veliteli těch nenáviděných Tajných. Vůbec nevypadal tak, jak mu ho kolegové popisovali; působil sice povýšeně, ale zároveň vzbuzoval v Ignaciovi sympatie. Sršelo z něj zvláštní vůdcovské charisma; jako by si právě on mohl tohle chování dovolit. To se o mnoha jiných říct nedalo.

V náhlém popudu předběhl pomalu jdoucího policistu a s uctivě sklopenou hlavou mu podržel otevřené dveře. Mlčenlivý plukovník děkovně kývl a vstoupil.

***

Z místa:

Principy agnosticismu
Arma philosophica
Nenta Diarne (*elfština*?)

Odkdy tohle čtou komorníci? *Něco tady smrdí*. *Vrátím se večer a zastavím se u Tebe*, *tak se nikde neflákej*.

Loupežník

***

Andren stál u okna a díval se ven. Jeho kočár si už hodnou chvíli prohlížel ten mladíček, který ho pustil dovnitř, a všemožně ho obcházel. Dosud se ještě nestačil nakazit závistí, kterou celá Garda páchla jako žebrák nouzí.
Do kanceláře velitele se dostal poměrně snadno; nikdo si nedovolil bránit mu, zato pohrdavých a nenávistných pohledů sklidil až dost. Sekretář v předpokoji ho poslal dál a sám šel shánět svého nadřízeného. Thomas si právě z uctivé vzdálenosti prohlížel jednotlivé spisy na nepříliš uklizeném stole, když vzal kdosi za kliku u dveří.
„Stačil jste si udělat pohodlí, pane?“
Kapitán Císařské gardy, Mathias Ghare, přistoupil blíž a podal mu ruku. Už podle stisku Andren poznal, že s tímhle mužem nebude mít tak snadnou práci jako se zesnulým poradcem Jeho Veličenstva.
„Nevím, jak vy, ale já stát nebudu,“ prohlásil bodře a posadil se s heknutím do svého křesla. Nepatřil k nejmladším – ryšavý knír a bradka mu tu a tam prokvétaly stříbrem.
Thomas se takovým přístupem nenechal zmást. Nepřejícnost vůči Tajným začínala a končila právě u velitele Gardy. Byl to muž pevného přesvědčení a zásad, ale jeho zdravý úsudek byl notně nahlodán spoustou drobných příkoří a ústrků, kterých se dočkal z vyšších míst – tedy i od Andrena a jeho předchůdců. Metody držící se hesla ‚účel světí prostředky‘ až příliš často pociťoval na vlastní kůži.
„Něco na osvěžení? Nebo snad kávu?“
„Děkuji, nechci.“
„Dobrá. Proč jste přišel?“
„Vaši muži porušili císařův příkaz,“ odpověděl velitel Tajných stroze.
„Ano? A jakýpak?“
„V případě incidentu nebo zločinu proti zákonu, který se týká vysokých zájmů říše a státní bezpečnosti, je jediným orgánem zplnomocněným k vyšetřování Tajná císařská policie Jeho Veličenstva. Vaši muži se pletli tam, kde neměli co dělat.“
„Snad nehodláte tvrdit, že obyčejná vražda nějakého poradce u dvora je věcí státní bezpečnosti.“ Ghare se tvářil docela bezstarostně.

„To tedy hodlám.“
Gardista se pohodlně opřel a založil ruce na prsou:
„A co jsme podle vás měli dělat, když u nás byl Murreho komorník ohlásit vraždu? Sedět na zadku?“
„Jistěže. Dát od toho ruce pryč a poslat kurýra na Rintaroe. Mimochodem, majordomus je pořád tady?“
„Ano.“
„Odvedu si ho s sebou. Pošlete pro něj.“
„Na to zapomeňte,” zašklebil se Ghare. „Před chvílí se vzbudil a právě teď ho vyslýcháme.“
„Hodláte mařit mé vyšetřování? Nechtějte, abych si na vás něco našel. Mám rozsáhlý archiv.“
„Už se stalo.“ Gardistův hlas sršel pýchou a sebevědomím. „Jenomže přesně naopak.“
Thomas se v duchu usmál. Kapitán neodolal návnadě, která před ním ležela, a chytil se jí.
„K věci,“ pobídl Ghareho chladně. „Teď budu diktovat podmínky já, pane plukovníku.“
Pan plukovník se bavil představou, jak dlouho stárnoucí muž čekal na takovou příležitost.
„Poslouchám.“
„Jste chytrý - na můj vkus až příliš. Proto vám snad nemusím vysvětlovat, co mám v rukou.“
„Pokračujte.“
„Máte teď na vybranou: buď omezíte pravomoci svoje a svých lidí, nebo zrovnoprávníte Císařskou gardu a policii, a to ve všech ohledech. Císař vám dopřává sluchu, nezapomínejte ale, že váš vliv na něj mám teď v rukou já.“
„Ani jedna z možností se mi nezamlouvá,“ protáhl Andren zvolna a gestem zadržel svůj protějšek. „Mám ale jiné řešení. Měl jste pravdu; dobře vím, co máte v rukou. Přesto jste se spletl. Přišel jsem za vámi především kvůli návrhu, nad kterým jsem dlouho přemýšlel, a jistý dokument ve vašem držení byl až druhořadou záležitostí.“
„Jen dál.“
„Chci spojit Císařskou gardu a Tajnou policii.“
Kdyby býval Ghare jedl nebo pil, dozajista by mu zaskočilo v hrdle.
„Cože?“
„Jen považte: už odedávna vy, muži z Gardy, nenávidíte nás, Tajné, a závidíte nám naše výsady a pravomoci. Naši moc. To nepomáhá ani jedněm, ani druhým - a už vůbec ne říši. Oplátkou za své místo a kariéru vám nabízím povýšení do šarže plukovníka. Tajná policie bude rozdělena na dva rovnoprávné celky, z nichž jeden povedu já a jeden vy. Jste tělem a duší voják a vaši muži jsou víc než čím jiným vojenským celkem – to je vám ke cti – a císař potřebuje někoho, jako jste vy, s pravomocemi, jaké máme my. Budete mít všechna naše práva, všechny naše výsady a naše možnosti dalšího výcviku. To je to, co nabízím.“
„Když nedodržíte?“
„Potom mě můžete kompromitovat a zničit. Já se ale svých práv nevzdám, to raději skončím v žaláři.“
„To není třeba,“ promnul si Ghare zamyšleně bradu. Tvář mu pomalu křivil potměšilý úsměv. „Lidé jako vy se mi… budou se říši hodit.“
Andren hodnou chvíli mlčel a nechal kapitánovo hlasité uvažování bez odpovědi. Pak se potichu ozval:
„Poslal byste pro sekretáře? Rád bych sepsal oficiální zprávu, abych mohl celou věc ještě dnes předložit Jeho Veličenstvu.“
Ghare se s výrazem vítěze zvedl z křesla a následně zmizel za dveřmi.
Thomas se předklonil na židli a opřel si lokty o kolena. Čelo se mu krabatilo vráskami.
Kapitán se zakrátko vrátil a dveře nechal otevřené.
„Písař přijde za chvíli, zatím se můžeme dohodnout na detailech. Například nový znak…“
Thomas se přinutil k slabému úsměvu. Aniž by to jeho sok vůbec tušil, pravým vítězem byl on. Neměl z toho ale pražádnou radost. Gardista neměl ani ponětí o tom, že na muže z Tajné císařské policie se nevztahují běžné zákony a že o jejich osudu, životě nebo smrti, rozhoduje právě a jen jejich velitel. A tím byl, ať si plukovník nebo četař, pouze Andren.

Pozdní odpoledne v bývalé rezidenci generála Fareta plynulo tiše a líně. Komoří ve svém pokoji dělal sumář finančních výdajů za poslední měsíc, služky právě máchaly špinavé prádlo a kuchařka se svými pomocnicemi připravovala jídlo.

Pán domu stál u dveří a předával uniformovanému poslu pečlivě zapečetěnou obálku. Kurýr zasalutoval, otočil koně a ostře ho pobídl do cvalu. Pospíchal; čím dřív dorazí na místo, tím lépe. A odpověď – posvěcení – od císaře musel přinést nejhůř do rána druhého dne. Situace vyžadovala rychlost.
U venkovní brány se potkal s Erwinem z Tombry. Kapitán připomínal všechno možné, jen ne důstojníka Tajné policie. Rozepnutá uniforma a větrem rozcuchané vlasy nebyly právě reprezentativní.
Thomas počkal, až jeho společník seskočí a předá klisnu podkonímu. Pak spolu vyrazili do útrob domu.
„Posadíme se tady," odsunul plukovník jednu ze židlí v jídelním sále. „Dneska se k večeři hodí červené – začneme dřív?"
„Můžem," svlékl si Erwin kabát uniformy a přehodil ho přes židli.
„Jistě, udělej si pohodlí."
Kapitán na ironii zareagoval všeříkajícím pohledem. Posadil se za stůl a počkal, až mu hostitel nalije.
„Jaký bylo jednání s tim… Gharem?"
„Nejdřív vyprávěj ty. Cos našel? Četl jsem tvůj vzkaz, ale nedává mi to moc smysl."
„Je toho víc. Hele, nemoh' bys…"
Andren ihned pochopil a dvakrát zatáhl za malou páčku u Zdi. Komorník se přihnal hned vzápětí.
„Připravte dvě dýmky, Vincente. Ten cizí tabák, prosím."
„S radostí, pane."
„Tak spusť," obrátil se Thomas k Erwinovi.
„No," zamlaskal kapitán a polkl doušek, „vypadá to, že v tom jede ten majordomus."
„Poslouchám."
„Phardin do hlášení napsal, že tam ten vrah byl asi tak ve dvě ráno. Pak byl okolo čtyř náš povedenej komoří nahlásit u gardistů vraždu. A teď mi řekni: když budeš vyděšenej k smrti a pudeš nahlásit vraždu, usteleš si předtím postel?"
Andren povytáhl obočí. „To je pravda. Co dál?"
„Potom je docela jasný, že tam byl komorník jenom nastrčenej. Nemám šajn, kdo ho tam dostal, ale žádnej správce domu nebude ležet v knihách o filozofii. Natožpak aby jim rozuměl." Kapitán se odmlčel a shrábl si z čela neposlušné vlasy. Zamyšleně si kousal spodní ret.
„Jen dál," pobídl ho Thomas.
„Takže tu máme komořího filozofa. Pokud to berem takle, tak s nim byl vrah domluvenej. Rám obrazu naproti oknu, přes který se dostal dovnitř, byl poničenej. Nejspíš to jeden z nich poškodil úmyslně, aby to vypadalo jako známka boje. A hele – další mezera! Nějaká potyčka by asi vzbudila Yspu, ne? Pokoj měl pár metrů od majordoma. Dost zvláštní, řek' bych."
„Pokračuj."
Hovor přerušil přicházející Vincent se zapálenými dýmkami v ruce. Když si je od něj vzali, Andrenův komorník s úslužnou úklonou odešel.
„Potom je zajímavý, že nešel rovnou do Yspovy ložnice. Nejprv se stavil právě u majordoma – hele, jak se vlastně jmenuje?"
„Jamiel, myslím."
„Tak tenhle Jamiel měl u sebe něco, co ten vrah chtěl… ale nesedí to. Ten chlap, co zabil Yspu, udělal vevnitř až moc chyb. Řekni mi, půjde zabít císařova poradce nějakej amatér? Do třetího patra po laně ale každej nevyleze."
„Třeba chtěl vypadat jako amatér."
„V tom případě se ale rozhodl nechat nás, abysme se zdržovali majordomem. Nehrál s nim tu dohodu fér."
„Co tím myslíš?"
„Nepřipomíná ti to něco? Kdo často nedrží daný slovo a hraje si na amatéra, když musí?"
„To snad…"
„Člen Tajné císařské policie Jeho Veličenstva. Stojíme proti někomu z nás – nebo proti někomu, kdo nás dobře zná."
„Pitomost," zavrtěl Andren hlavou.
„Úplně jsi pominul-"
„Jiný možnosti? Podle stylu vraždy to byl nájemnej vrah, dostatečně nezkušenej na to, aby si troufnul na císařova poradce. Každej z podsvětí ví, že takováhle práce zavání průserem, a každej dobrej zabiják by ji odmítl. Něco tu ale nesedí – nezabil komorníka. Začátečník by ho nenechal naživu, odrovnal by ho taky. To, že ho nechal naživu, je jasnej rys profesionála. Profíka, co potřeboval, aby to náš Jamiel přežil. Někdo to narafičil tak, aby to vypadalo na nějakou bezvýznamnou nulu, co si za to nechala zaplatit pár šupama.
Co myslíš, kde sem se flákal celej den? Byl sem si proklepnout všechny špičky podsvětí, co by s tím mohly mít něco společnýho. Ani ťuk, nic."
„A ty jim snad věříš?"
„Tome," naklonil se k němu Erwin, „kdo myslíš, že mě vychovával a dával mi najíst, než mě našel Faret a přived' sem?"
Plukovník se výmluvně usmál a obrátil do sebe zbytek vína na dně sklenky. Služebné právě začaly nosit na stůl.

Tichý stín se pomalu proplížil noční ulicí a vyběhl po schodech ke dveřím. Třikrát zaklepal - pak ho oslepilo jasné světlo svícnu.
Před svými muži, ať už Erwinem, Williamem nebo třeba i posledním z kadetů, musel Thomas působit vždy silně. Jako vůdce, který si vždy ví rady a vede Tajné tím správným směrem. Jenom před Valerií mohl tuhle masku shodit. V jejím náručí si nemusel na nic hrát. Psychicky vyčerpaný muž měl na svých bedrech naloženo víc, než by příslušelo jeho věku.
Dlouho jenom potichu mluvil s hlavou v jejím klíně. Seděla opřená o čelo postele a mlčky mu bloudila prsty ve vlasech.
„Víš vlastně, co chci udělat?"
„Nevím. Vím jenom, co musíš udělat."
„Potáhne se to se mnou pořád."
„To je úděl mocných."
Pomalu se zvedl z jejího klína a podíval se jí do tváře.
„S takovou tady tenhle mocný už taky nemusí dlouho být."
Zasmála se. „V tom případě by měl ještě leccos stihnout."
Ani se nestihl bránit. Pevně ho chytila kolem krku a přitáhla na dosah svých rtů. Veškeré napětí, které mezi nimi během let zvolna narůstalo, náhle vybuchlo v jediné erupci. Thomas se za to mezi jednotlivými hlasitými údery jejího srdce, které teď snad slyšel i na vlastní uši, proklínal.

Volba muže

„Cože?!" William Deanni rozčíleně zašermoval rukama. „To snad, u všech čertů, nemůžeš myslet vážně!"

Thomas se na něj díval se zvláštní, chladnou lhostejností. Potom potichu položil prázdný šálek na malý talířek. Neodpovídal.
„Tohle nemůžeš udělat!“
„Nemůžu? Naopak, musím.“
„Pitomost!“
„Napadá tě snad jiné řešení? Můžeš se v tom klidně povozit se mnou, když to neudělám.“
„Cokoli je lepší než tohle,“ zasyčel Andrenův zástupce. „Já si tohle na svědomí nevezmu.“
„Nikdo tě nenutí. Rozkazy vydávám já, a všechna odpovědnost tudíž přechází na mne.“
„A nutit taky nebude. Nebudu snášet to, jak mě vy dva přehlížíte a děláte… děláte tohle. Divadlo skončilo a opona se zatáhla.“
V afektu se vysoukal ze svrchníku uniformy a hodil ho plukovníkovi na stůl. Při odchodu za sebou třískl dveřmi, které ale vzápětí otevřel Erwin. Obdivně zahvízdal:
„To teda bylo něco.“
William rázoval pryč po přístupové cestě k letohrádku – Andren ho pozoroval oknem své kanceláře.
„Škoda,“ povzdechl si, vzal do rukou jeho stejnokroj a pečlivě ho složil na židli. „A přece ho mám rád.“
„Co bude dál?“
„Řekl to sám: divadlo skončilo, opona se zatáhla.“ Thomas pohledem zavadil o velké nástěnné hodiny. „Dej vědět Phardinovi, ať se do toho dá.“
Kapitán přikývl: „Já půjdu za svojí prací.“
„Ještě počkej,“ zarazil ho Thomas a zašátral v šuplíku stolu. „Tohle mi vytáhli z archivu; pročti si to, než za ním půjdeš.“
„Díkes.“
„A zkus, prosím tě, pro jednou mluvit normálně.“
Erwin nechal plukovníka bez odpovědi a odešel stejně jako William – až na to, že dveře jen potichu zavřel.

Život ve velitelství Gardy ubíhal svým běžným tempem, jako by snad včera plukovník Andren s kapitánem Gharem ani nestvrdili podpisy dokument, který měl vstoupit do historie obou složek. Kadet Ignacio opět stál venku na službě a dmul se pýchou. Toho dne dostal jako jeden z prvních - to proto, že držel stráž u dveří – novou uniformu, na níž se skvěl symbol stříbrného jestřába sedícího na panovnické koruně. Symbol nové Tajné císařské gardy. Vůbec se nedivil tomu, že si švadleny tolik pospíšily. Ale co, vždyť šlo jen o jednu nášivku.
Ulice byla hlučná a zaplněná – už se blížilo poledne. Pojednou ale začali lidé uctivě tvořit uličku pětici jezdců. Za nimi jel tentýž kočár, ve kterém předevčírem dorazil Thomas Andren. Tajní přicházeli na scénu ve vší své okázalosti.
Muži ve spěchu seskočili ze sedel a uvázali koně. Ze dvířek vystoupili další čtyři, podle výložek na ramenou důstojníci.
Jeden z nich, elf poručík, přistoupil k Ignaciovi:
„Pusťte nás dovnitř, kadete.“
Mladičký gardista stál s vytřeštěnýma očima, v nichž se mísil strach s úctou. Zmohl se jen na to, aby jim uhnul z cesty.

Mathias Ghare si velkopansky vykračoval po schodech dolů do přízemí. Naposledy si ledabyle upravil límec nové plukovnické uniformy a několikerým blahosklonným kývnutím pozdravil procházející gardisty. Konečně, po tolika letech nevděčné služby vlasti, se mu dostalo odpovídající odměny.
Vtom kdosi rozrazil vstupní dveře. Dovnitř rozvážně napochodovalo devět Tajných. Dobrá polovina držela v rukou lehké kuše, natažené a připravené. Veškerý život v hale se rázem zastavil. Na podlahu se šustěním dopadl stoh spisů.
Elf s šedýma nelítostnýma očima přistoupil ke Gharemu. Nejspíš velící důstojník. A přitom pouhý poručík!
„Jsem pověřen provést rutinní inspekci,“ podal mu nadvakrát přeložený list opatřený voskovou pečetí. Mluvil se slabým akcentem Jižních elfů. „Doporučoval bych vám a vašim mužům, abyste nekladli odpor a spolupracovali. Pánové!“
Další dva Tajní obešli poručíka a zastavili se za zády Ghareho.
„Mathiasi Ghare, na rozkaz plukovníka Andrena jste zatčen, degradován a zproštěn výkonu služby.“
Drze se dotkl jeho nové uniformy a neurvale z ní strhl důstojnické insignie.
„Zklamal jste.“
Gardistovi se zatmělo před očima. „To je absurdní! Já a Andren-“
„Plukovník Andren je jediným přímým velitelem Tajné služby Erinejského císařství, kam nyní patří i Tajná císařská garda, a jeho rozkaz nemůže zpochybnit ani sám panovník,“ přerušil ho chladně elf. „Odvést!“
Kdosi vzadu zlostně vykřikl a vrhl se Gharemu na pomoc. Rázem ho zchladila kuše mířící mu na prsa. Phardin Ke‘ Ressea se lhostejně ohlédl po svých mužích, kteří právě odváděli vězně ven.
„Teď do jeho kanceláře, ať to máme z krku.“

Komorník Jamiel působil dojmem stárnoucího nemocného muže. Šedivějící vlasy měl rozcuchané, rysy obličeje zakrývalo divoké strniště. Nervózně si okousával nehty na rukou a těkavým pohledem bloudil z jedné strany své cely na druhou. Pod zarudlýma očima se mu táhly tmavé kruhy.
Zaslechl lomoz na konci chodby; otevírané dveře. Zakrátko přišel mladík v uniformě a beze slova ho zvedl z pryčny. Byl jedním z těch, kdo ho nenechali celou noc spát. Popohnal ho před sebe. Jeden schod, druhý, třetí… Jamiel upadl, jednotlivé stupně byly kluzké. Jak by ne - jeho cela se nacházela v podzemí letohrádku Rintaroe.
Pak se dveře do přízemí otevřely a Yspův komoří jako jeden z mála spatřil velitelství Tajných, aniž by k nim sám patřil. Jeho dozor mu nedal možnost příliš se rozhlížet; důrazně ho popohnal dál. Po několika dalších krocích otevřel mladý policista dveře a strčil Jamiela dovnitř.

Tam stál o zeď opřený další. Na sobě měl důstojnický úbor elegantního střihu. Nevěnoval majordomovi téměř žádnou pozornost – znuděně si pohrával s malou vrhací dýkou, jejíž čepel se rychle míhala mezi jeho hbitými prsty.
„Můžete se posadit, jestli chcete," poznamenal a pomalu vzhlédnul.
Byl stěží o pár let starší než mladík, který sem komořího přivedl.
„Děkuji."
Tajný sám zůstal stát. Pomalu obešel stůl a položil ruce na opěradlo židle naproti majordomovi.
„Nepovažuji za nutné se vám představovat. Budete pouze odpovídat – sám můžete mluvit jen tehdy, když vás k tomu vyzvu. Jasné?"
„Já vaše jméno znám. Jste Erwin z Tombry," utrousil Jamiel. Zarytě zíral do prázdna.
„Sám můžete mluvit jen tehdy, když vás k tomu vyzvu," zopakoval důstojník klidně. „Jasné?"
„Ano."
„Starali se o vás naši muži dobře?"
„Nedostal jsem najíst."
„Tedy starali. Fakt, že víte, kdo jsem, vám moc nepomůže. Jak dlouho jste pracoval pro Yspu Murreho?"
„Tři roky."
„Předchozí zaměstnání?"
„Různé rezidence, povětšinou nižší šlechtici se sídlem v hlavním městě."
„Přede mnou nesmíte lhát. Ba co, teď si to ani nemůžete dovolit. Takže znovu: předchozí zaměstnání?"
„Už jsem vám odpověděl."
„Zeptám se do třetice. Další špatná odpověď vám vynese tolik času za mřížemi, kolik si já budu přát. Vaše předchozí zaměstnání?"
„K čemu by vám to bylo?"
„Nehrajte si," zasyčel Erwin. „Když budu chtít, nepotrvá to dlouho a najdu někoho vám blízkého. Mohl by vám pomoci správně odpovídat."
Jamiel nasucho polkl. „Rektor katedry Prvního Umění na Atonorské Univerzitě."
„Vida, dokonce v hlavním městě," ušklíbl se Tajný.
„Vy jste to stejně věděl."
„Ptal jsem se vás na něco?"
„Ne."
„Potom mlčte. Mimochodem, stelete rád postele?"
„Co prosím?"
„Ptám se, jestli rád stelete postele. Když jste šel nahlásit vraždu císařova poradce, nezapomněl jste si ještě předtím ustlat. A to i přesto, že vás pachatel předtím omráčil. Ta bolest musela být nepříjemná, viďte?"
Jamielova nervozitou ztuhlá tvář zbledla ještě víc. „Já…"
„Vy?" posadil se Erwin na roh stolu. „Bývalý děkan katedry, který před čtyřmi lety přišel o rodinu i o práci. Pamatujete si to víc než dobře, že ano? Kdo jiný taky."
Komoří stáhl rty do úzké čárky a na okamžik křečovitě zavřel oči.
„Vaše žena a dvě dcerky, že? Zajistil jste jim tehdy přístup do Univerzitní knihovny, aby se děti naučily i něco víc, než co jim předají učitelé ve školách. Přesně do té knihovny, kam pár hodin poté vpadlo komando bývalých vojáků Erinejské říše. Renegáti."
Jamiel sevřel ruce položené na stole v pěst. Skelný zrak dál upíral někam do prázdna za kapitána.
„Chtěli výkupné, koně a volnou cestu přes hranice. Vyjednáváním s vyděrači byl tenkrát pověřen císařův diplomat – Yspa Murre. Zvláštní shoda okolností…"
„Mlčte už!" neudržel se komorník. Rty se mu třásly.
„Yspa odmítl zaplatit tolik peněz jen kvůli několika prachmizerným studentům a měšťanům ze střední vrstvy. Namísto toho navrhl císaři, aby zasáhl silou. Tak se také stalo – vyděrači byli zabiti, předtím ale zavraždili více než polovinu rukojmích. Mezi nimi i vaši ženu a dcery. A pak, sotva měsíc nato, rektor Univerzity Otto Warlus, autor několika ceněných filozofických spisů, jednoduše zmizel. Opustil veřejný život, prodal dům a nedal o sobě víc vědět.
Namísto toho jednoho dne zaklepal na dveře rezidence císařského diplomata, Yspy Murreho, Jamiel Arte. Majordomus s vynikajícím doporučením od mnoha vlivných lidí. Předpokládám, že za ta doporučení jste musel zaplatit většinou svého majetku. Pochopitelně, chtěl jste pomstu. Svou pomstu."
Komořího – nebo také rektor Otta Warluse – Erwinův monolog zlomil. Seděl teď shrbený se skloněnou hlavou a třásla se mu ramena. Stěží dokázal ovládnout přerývaný dech:
„Co po mně chcete? Víte toho… až dost…"
„Vůbec vás neprobudil hluk, se kterým se Murreho vrah dostal dovnitř. Byl jste na něj připravený a celé jste to spolu sehráli. Chtěl jste, aby Yspa pykal za to, čeho se dopustil; coby akademikovi se vám ale příčilo použití hrubé síly. Ten, kdo ho zabil, o vás a vašem plánu věděl, a proto se vám ozval se svým návrhem. Tím jste se stal spolupachatelem vraždy příslušníka císařova dvora."
Kapitán udělal významnou pomlku. Rektorovy ruce na stole se třásly, tmavé kruhy pod očima zabodnutýma do stolu se ještě prohloubily. Stín minulosti na něj dolehl mnohem víc než nebezpečí přítomnosti.
„Vrátím vám vše – vaše postavení a vaši práci," přinutil ho Erwin vzhlédnout. „Vše, co jste ztratil kvůli své pomstě. Na oplátku chci odpovědi na své otázky."

***

Archiv Tajné císařské policie Jeho Veličenstva

Zápis č. 2426; *30. června 817 d. c.*

Místo: *Nittmachova rezidence*

Čas: *Třetí hodina ranní*

Na základě důvodného podezření provedla jednotka Tajné císařské policie pod vedením poručíka Chara zásah v Nittmachově rezidenci, kde tou dobou probíhala schůze nižších šlechticů Erinejské říše. Na místě byly zajištěny

důkazy o protistátní činnosti účastníků schůze. Zatčeni a obviněni z vlastizrady byli níže jmenovaní:

Erik Ilfinilský
Catherine z Hellacanu
Zarus Wittagawe
Theodor Vas-Arenn
Bernard Clarine

Zadrženi byli další dva muži rovněž elfského původu, jejichž totožnost dosud nebyla prokázána. Všichni zúčastnění byli podrobeni výslechu, kterým byl pověřen kapitán Giarni Nalche.

Zápisem pověřený důstojník
npor. Nathaniel Apet

***

Dveře se pomalu otevřely. Vězeň vzhlédl.
„Dobré poledne, Mathiasi."
Bývalý kapitán – a nakrátko i plukovník – Císařské gardy nechal Andrenův pozdrav bez odpovědi. Mlčky zíral na talíř s netknutým obědem.
„Držíte hladovku?"
„Nikdy," Ghare pomalu pohnul vyschlými rty, „nikdy jsem zřejmě plně nechápal význam přísloví 'Účel světí prostředky'. Pochopil jsem až teď."
Thomas se posadil na pryčnu – vězeň seděl v rohu na zemi.
„Před dvěma dny jsem vám řekl, že se vaši muži pletli tam, kde neměli co dělat. Vy jste se k nim přidal." Velitel Tajných se na okamžik odmlčel a vytáhl z vnitřní kapsy uniformy dýmku a pytlík s tabákem.
„Ta je má vlastní. Teď je vaše."
Ghare na něj zvídavě pohlédl.
„Berte to jako prokázání úcty dobrému protivníkovi."
Vězeň zvolna vstal. Thomas udělal totéž.
„Chcete mi prokázat úctu? Vaši zbraň, plukovníku."
Andren instinktivně udělal krok vzad.
„Vyhrál ten lepší, ale neprohrál zbabělec. Vaši zbraň, prosím."
Dlouhá dýka se stříbrem zdobenou rukojetí a vyrytými iniciály T. A. v okamžení změnila majitele.
Velitel Tajné císařské policie zavřel dveře od cely a zastavil se za nimi. Dál se vydal až tehdy, kdy zaslechl tupý zvuk těla dopadajícího na zem.

Jamiel, teď už zbavený pout, odcházel. Oči měl zarudlé, a tentokrát už nejen únavou, ale tvářil se vyrovnaně. Erwin kývl hlavou na pozdrav a počkal, až se za ním zavřou dveře. Pak se sesunul do židle a ze rtů mu splynulo několik nadávek dozajista nepatřících do repertoáru slovních obratů, které použil při výslechu. Jamiel mu řekl vše, co věděl – vyjma vrahova popisu.
Kapitán si dával pomalu dohromady profil jeho charakteru. Už teď věděl, že měl pravdu. Roztržitě zašátral v kapsách stejnokroje, po chvíli vylovil dýmku a začal ji rychle pěchovat tabákem.
„Seržante!"
Ve dveřích se objevila malá škvíra a dovnitř nakoukl mladík, který před pár hodinami přivedl komorníka-rektora k výslechu.
„Pane?"
„Přines mi něco na zapálení," zamával na něj Erwin dýmkou.
„Ano, pane." Mladík se nesměle protáhl dovnitř. „A… pane?"
„Co zas?"
„V přízemí čeká nějaký vyslanec od Jižních elfů… císařův sekretář ho poslal k nám."
„Hm… pak se za nim podívam."
Kapitán pojednou ožil a vyskočil na nohy, až shodil židli, na které seděl.
„Jižní elfové… Jižní elf! Sakra!"
„Pane?"
„Zadržte toho vyslance a ať ho dva chlapi pořád hlídaj. Kde je teď Andren?"
„Ve věznici na druhé straně města."
Erwin prudce rozrazil dveře a vyběhl ven. Cestou ještě srazil jednoho kadeta nesoucího několik složek do archivu. Přízemím letohrádku Rintaroe se rozléhalo divoké klení – obou dvou.

Plukovník stoupal po schodech z podzemních pater věznice. Měla minimální personál – využívaná byla už jen málokdy –, a tak cestou nikoho nepotkal. Měl namířeno do kanceláře správce, aby podpisem stvrdil zítřejší popravu, a to i přesto, že se Mathias Ghare rozhodl důstojně odejít sám a předešel tak naplnění rozsudku. Na světlo světa nikdy nemělo vyjít, že spáchal sebevraždu.
Otevřel dveře, za stolem naproti ale nikdo neseděl. Andren si příliš pozdě všiml podezřelého ticha. Výcvikem získané reflexy a přirozený instinkt ho nezradily; útočník byl jednoduše příliš blízko. Thomas se dýce vyhnout nemohl.
Ucítil palčivou bolest pod žebry a náhlou slabost, která mu podlomila nohy.
Z bezprostřední blízkosti ho pozorovaly oči Phardina Ke' Ressey žhnoucí vražedným přísvitem.
Chytil plukovníka v pádu a pomalu ho položil na zem.
„Tady to vidíš," zasyčel. „Celá ta tvoje Tajná policie nakonec požírá samu sebe."
Andren cítil vlhké teplo, které mu stékalo pod kabátem uniformy na kalhoty. Ztěžka se zvednul na loktech a opřel o zeď. Na čele se mu perlily drobné kapičky potu.
„Víš aspoň proč?" dřepl si elf kousek od něj.
Thomas se usmál – vzpomněl si, co naposledy říkal Valerii, když za ní byl.
„Poručík Phardin Ke' Ressea, sedmadvacet let, z knížectví Jižních Talanských elfů," zašeptal. „Lhal jsi."
„Ne tak docela," napřímil se. „Jsem Talanec. Znáš Nittmachovu rezidenci?"
„Ne," zachraptěl. „Tak dělej, chci to slyšet."
Elf se potěšeně zašklebil; na tohle čekal. Jeho msta si žádala, aby mu všechno vmetl do tváře ještě dřív, než zemře.
„Bylo mi jedenáct, když jste tam přišli, na schůzi talanských šlechticů. Tys ještě ani nebyl naživu. Přišli tam a všechny zatkli. Mého strýce rovnou zabili – a já se díval, jak se snaží aspoň dostat ke zbrani. Už po ní skoro sahal a…"
Elf poslední slova spolkl. Pohrdavě se podíval na slábnoucího plukovníka.
„Císař znárodnil všechen majetek rodiny i všech našich přátel, naše rodové jméno skončilo zašlapané v prachu. Dovedeš si vůbec představit, co to bylo za život? Byl jsem poslední z rodiny, bez prostředků, bez peněz a všude odmítaný. Přísahal jsem pomstu – Rindilovi de Rue, Faretovi a nakonec i tobě."
„A k čemu ti to je?" Andren se slabě usmíval. Získával čas.
„K čemu je to vám? Podívej se na tu svoji slavnou Tajnou policii! Všechno se proti ní nakonec obrátí. Chtěl jsem zabít i Fareta, ale někdo mě předběhl. A tak je to se vším. Za všechna ta zvěrstva, co děláte, budete i platit."
„Zvěrstva? Chtěli jste se odtrhnout od říše… od císařství…"
„A taky by se nám to bývalo podařilo. To vy jste všechno zničili."
Phardinovy oči se stáhly do dvou úzkých škvírek.
„Podcenil jsem tě. Doufal jsem, že tě Ghare s tím, co bude mít v rukou, potopí. Tebe i všechny ostatní. Nešlo to takhle, půjde to jinak. A až stráž věznice najde tvoje tělo spolu s Gharem, až já…"
Větu nedokončil – do kanceláře správce se jako velká voda vřítil Erwin. V rukou držel dvě podlouhlé dýky; rapír měli Tajní spíš jako doplněk k uniformě, byli cvičeni pro rychlý a zákeřný kontaktní boj.
Elf uskočil dál a připravil se. Erwin s kamennou tváří prošel kolem Andrena – jako by si ho ani nevšiml. Odplivl si a vyzývavě pohlédl na svého protivníka.
Začali kolem sebe pomalu kroužit podle osy boje, přikrčení a napjatí jako dva lvi bojující o teritorium. Oba čekali na první krok toho druhého a doufali, že protivník hned zpočátku udělá chybu.
Boj se po chvíli naplno rozhořel. Thomas oba dva pozoroval horečnýma, zpola zakalenýma očima. Jeho kapitán byl zvyklý riskovat a často podnikal nebezpečné výpady, Phardin byl naproti tomu nesrovnatelně zkušenější. A ve střetnutí i úspěšnější. Obtočil se kolem Erwina, který nestačil včas změnit směr svého pohybu. Čepel elfské dýky proťala rukáv kapitánovy uniformy a ošklivě ho poranila na rameni.
Phardin, vědom si své nynější výhody, zvolna ustoupil o několik kroků vzad. Čas teď hrál pro něj – protivníka mohlo zranění postupně jen víc a víc oslabovat. Zapomněl

ale na toho, kdo už pro něj neměl představovat nebezpečí.
Andren z posledních sil vyrazil proti němu a úzké stiletto, které předtím pokradmu vytáhl z pouzdra v botě, mu zabodl hluboko do stehna. Elf bolestí a překvapením na okamžik zakolísal, a nedokázal tak vzdorovat Erwinovi, který se mocně napřáhl a ťal ho přes celou šíři hrudníku.
Zrádce v řadách Tajné císařské policie klečel na kolenou, krev mu zvolna smáčela stejnokroj. Andrenův kapitán k němu přistoupil a chytil ho za hlavu. Pohledem vyhledal plukovníka, který zvolna kývl. Ozvalo se tiché zapraskání a elfovo bezvládné tělo se zhroutilo kzemi.
Thomas potichu vydechl. Vlasy měl vlhké od studeného potu. Erwin se k němu sklonil a podíval se na hlubokou ránu. Krev byla téměř černá.
„Pojď, postav se."
Plukovník zavrtěl hlavou a zavřel oči.
„Ne. Tady to vidíš… zabíjíme kvůli říši a pak…"
Odmlčel se.
„Hlídej si Williama."
Kapitán mlčky přikývl. Těch několik zbývajících minut strávili v dusivém, těžkém tichu. Oba věděli, že na pomoc už je pozdě. Andren pomalu upadal do letargie, všechny jeho pohyby se stávaly pomalejšími a ospalejšími. Naposledy zvedl vyčerpáním a ztrátou krve ztěžklá víčka:
„A dávej pozor na vlky."

Smrt Thomase Andrena, plukovníka a velitele Tajné císařské policie Jeho Veličenstva, zdaleka neměla vliv jen na mocnou vládní organizaci. Jeho pohřeb byl událostí, která zasáhla všechny. Jméno mladého a schopného muže bylo lidmi hluboce ctěno – téměř tak jako samotný císařský majestát – a mělo nemalý zvuk.
Pohřbu, který se odehrával za mračného dopoledne, se zúčastnil celý důstojnický sbor, v jehož čele teď stál Erwin z Tombry. Valerie vedle něj zatínala prsty do jeho paže a zoufale se snažila potlačit trhané vzlyky. Novému vůdci Tajných se leskly oči a někde hluboko cítil pocit podivné satisfakce. Už den po střetnutí ve věznici vydal rozkaz k pronásledování a zatčení všech, kteří měli co do činění s Phardinem Ke' Resseou a jeho plánem.
Jako první promluvil následník trůnu; císař se obřadu zúčastnit nemohl. Jeho řeč byla plná patetických frází a teatrálních gest. Erwinovi se při tom bezděky opovržlivě zkroutily rty. Pak se dostal ke slovu. Mluvil klidně a jednoduše, odpustil si květnatá spojení. Stroze a bez přikrášlování vzdal úctu svému veliteli a příteli.
William Deanni, bývalý kapitán Tajných, se své funkce zřekl v ten den, kdy Andren zemřel. Stál stranou celého procesí, přesto věděl, že ho pozorují nejedny oči. Kdo jednou vstoupil mezi císařovu elitu, ten už navždy zůstal pod jejím dohledem, ať už se stalo cokoli.
Nižší důstojníci začali pomalu spouštět rakev do hrobu. Erwin vystoupil z řady jako první, pomalu vytasil zbraň a položil ji na víko. Ostatní vzápětí následovali jeho příkladu. Potom se všichni, včetně následníka trůnu a vyjma Valerie, postavili do pozoru a zasalutovali.
William se s mrtvým rozloučil rovněž po vojensku, toho už si ale nikdo nevšímal. Chvíli jen stál a rovnal si na ramenou vycházkový plášť, který mu čechral vítr, než si všiml, že k němu přes pěstěný trávník hřbitova zvolna kráčí Erwin. Pozdravili se pouhým pokývnutím hlavy – na nic víc nebyli zvyklí.
„Máš teď v rukou moc," podíval se William na důstojnické výložky svého bývalého kolegy. V jeho hlase mohlo znít všechno, ale závist to nebyla. Nový šéf policie neodpověděl.
„Skrz to, co teď děláš, tě čeká stejný konec jako Thomase. Možná už nejsem od vás, ale pořád vím, jak se leccos dozvědět."
Erwin se trpce usmál; dobře věděl, na co William naráží.
„To je úděl nás, mocných," naklonil se k němu. Bývalý Tajný měl mrazivý pocit, že z velitele slyší mluvit mrtvého. „Pro zájmy říše zapomínáme na svědomí, zabíjíme a umíráme.
I na mořskou hráz útočí vlny, i pilíře mostu trpí náporem řeky. To jsme my. Proto tu jsme. Thomas věděl, co riskuje. Byla to jeho volba – volba muže.
Tak jako ta moje."

